

האמת

י"ל ע"י מבקשי אמת - בית שמש

ת.ד. 5735 ירושלים ת"ז

געשריבן בימים שתרגמו התורה יונית וה' חושך בעולם ג' ימים

וועגן די גרויסע סכנה ביי דעם פרשת דרכים

א "מזימת השטן" וואס האט געוואלט "צושפילן" דעם מצב ווי אַ "רדיפת הדת", אדער סתם ווארפן א פחד, נישט צו זיך פארלאזן אויפן שומר ישראל, דעם גדול הרועה שמצילן, כן דרכם זה כסל למו.

ומדי דברי, עס איז וויכטיג צו באצייכענען דעם גרויסן דיפערענץ צווישן די מוסלעמינישע לענדער לגבי די "אדום" לענדער, ווי אייראפא און אמעריקע א. ד. ג. מיט זייער "ציוועליזאציע".

ביי אַ פאנאטישן מוסלעמינער איז אַ יוד (אפילו אַ גוטער פריינד) מיט אַ געוויסע-מאס, ווייטקייט, אזוי ווי פון אַ "טמא", אַ דאנק דעם, זענען די יודן געראטעוועט געווארן פון "נשואי תערובות" און "אסימעלאציע", וואס איז ליידער שרעקליך ביי די "אדום" "אינטעליגענציע".

די פארדארבענע פראנצויזישע און ענגלישע "אויפגעקלערטע", אונטערן "כל ישראל חברים" (אליאנס) ארגענעזאציע, האט מיט זייער "ליכטיגקייט" חרוב געמאכט די אידישקייט פון איראק, סוריא, כאַלאַב (לבנון), מאראקא, אלדז'יר און נאך, דורכן צוברעכן דעם מקובל'דיגן אידשן לעבן, זיי האבן אריינגעברענגט דעם "אדום" קולטור און הנהגה, וועלכע צוברעכט די מחיצות פון "אתם מובדלין מן העמים", פון "בדד עין יעקב", זיי האבן אריינגעברענגט "פרייהייט" ד. מ. תאוות און גראבקייט בנוסח פריקת עול, מבטל געווען די אידישע מנהגים, מבטל געווען זייערע "מאכלי שבת" כאבותיהם, די אויבנדערמאנטע "טראגעדיע" איז אין די "פרייע" לענדער נישט קיין חידוש, נאך דעם וואס זייער וועלט איז אנגעפילט מיט כלים צום קוקן און הערן השחתה, און זייער חינוך עד שאל תחתית - און זיי האבן צובראכן דעם **התבדלות מן העמים**. ווייסט דען איינער אַ חשבון פון די "אויסגעמישטע" אין די אדום לענדער פון דורי דורות, ובפרט אין די לעצטע פאר דורות, נאכן איבער בייטן דעם עם הנבחר צו אַ נאציאנאליזם רח"ל, לגוי ככל הגויים, ה' ישמרנו.

עס קען זיין, אַז אין אמעריקע זענען "נשואי תערובות" (נשואי נכרים ונכריות) אין די מיליאנען ה"י - **עד כי חדל לספור**. די "פובליק שולעס" דינען פארן גוי ווי פארן יוד בעוונה"ר שוין פיל פיל דורות, ללא אמונה, וללא עול. מען פראקלעמירט "פרייהייט" "פרייהייט" - ומה יעשה הבן ולא יחטא.

[ליידער איז אין די לעצטע יארן נתגלה געווארן דעם "ביטול המחיצות" בין ישראל לעמים, בנוגע לחינוך פון "היימישע" בני ובנות ישראל, ווייל מען פארקויפט זיך פארן "דאלאר", און מען שרעקט זיך נישט פארן אומגליק, און פארן חומר העוון, און חילול ה'].

דער רבש"ע האט אונז פארטריבן צו אַזעלכע גיהנום'ס, ער וויל פון אונז מיר זאלן זיין אין גיהנום און נישט פארברענט ווערן - אזוי

שלמה המלך אין משלי זאגט, דאגה בלב איש ישחנה, זאגן חז"ל ישיחנה, אויסשמוסן מיט אנדערע, דאס וויל איך (דער שרייבער) זיך אפרעדן פון האַרצן, באקומען אַ בשותפות'דיגן פארשטאנד און אַ קרעכץ, און אפשר וועט אויך קענען געפונען ווערן אַ עצה, נאך די שרעקליכע טראגעדיע פון אַ יודיש תימן מיידל וואס איז פון אמעריקע אַהיים געקומען און נאך א קורצע צייט מיט אַ מוסלעמינער שייגעץ חתונה געהאט רח"ל, און וועגן די תוצאות - שלא יעלו ולא יבואו - אַנא ה' הושיעה נא.

אל אחי ורעי אדברה דעם סיפור הדברים וואס גיט איבער אַ פארלעסליכער יוד אין תימן:

מיט אַפאר יאר צוריק איז אַ יודיש מיידל ארויס געברענגט געווארן דורך חרדישע עסקנים אלס אַ "רעטונגס-אַקט" - פון "פרעמייטיוון" תימן צום חרדישן אמעריקאנער "ציוועליזאציע", זי איז אין די לעצטע 3 יאר איינגעשטאנען ביי א חרדישע משפחה אין וויליאמסבורג תע"א.

די לעצטע שטיקל צייט זייענדיג בערך 22 יאר אַלט, איז זי נאכן פארלאנג פון אירע עלטערן געלאדנט געווארן צוקומען אַהיים קיין תימן.

ויקר מקרה - ווי ער גיט איבער - אַז די 22 יעריגע איז דורך געגאנגען אַ שווערע צייט, און זי איז באַהנדלט געווארן אין האספיטאל אין די גרויסע שטאט צנעא.

צווישן די באַזוכערס אין האספיטאל איז געווען אויך אַ סאך מאל אַ יונגער גוי (שייגעץ), אַ מוסלעמינער "שכן", פאר וועמען די 22 יעריגע מיידל האט זיך פארטרויעט, און זיך אויסגעווענדט פון אירע פארשידענע שווערקיטן און פראבלעמען, און אזוי - אַ נאך, זענען זיי געקומען צום-באשלוס **חתונה צו האבן רח"ל**, ברצונם וחפצם ה"י נישט קיין אונס און געוואלדן.

אויך ווערט פארציילט, אַז ליידער איז ביים פאטער אינדערהיים נישט געווען ענוג פארזיכערקייט פון גויאישע באַזוכערס, געסט, האנדלען און שכנים, וואס איז ביים פרימעטיוון תימינער יודענטום זייער חמור עפ"י המסורת וקבלת הדורות, (דלא כמדינות אדום). - **למוסר השכל**.

דער אומגליק פאר זיך (אַן די רעזולטאטן ווי פאלגענד) איז אַ חרפה און אַ שאנדע פארן כלל ישראל, פאר די עלטערן, פארן שארית גולת תימן, און בפרט אז די דאזיגע 22 יעריגע מויד האט באשטעטיגט ביי די חשובי הקהל, און להבדיל ביי די גדולי המלכות, ביי אפיציעלע רעגירונגס מענטשן, אז זי וויל אזוי לעבן רח"ל מרצונה, עס האט איר קיינער נישט גענייט צו דעם אַקט, "זי וויל וואוינען מיט דעם גוי", זאגט זי, רח"ל.

עס מוז באטאָנט ווערן, אז אירע "ערקלערונגען" האט צושטערט

איז דער זיכוך הנפשות פון די תיקוני הגלות.

ואין צריך לומר אז ה"ת וויל מיר זאלן עומד זיין קעגן דעם "נסיון הכסף", און נישט מאכן ח"ו פאר די אייגענע קינדער א "אייגענעם" גיהנום. איבער בייטן נשמות פאר געלט. - נאר מפי עוללים ויונקים יסדת עוז, שמן טהור!

נישט נאר ביי זיך אין די לענדער האבן די "אדומיים" איינגעשלונגען און רעפארמירט, נאר אויך דעם גאנצן מציאות פון כלל ישראל, איבערגעבענדיג זיי אונטער דעם שמד-השתלטות פון די טמא-יעולם, צו כפירה און כופרים, צו דעם פסולת, צו די "אויסגעשפיגענע", וועלכע זענען מכחיש דעם גאנצן עבר, אוועק צו ווארפן דעם בטחון אין הנהגת הבורא ית', אפצולאכן פון די דרכי הגלות, די הכנעה, איר השתדלות, אפצולייקענען און אפ-פרעגן דעם גאנצן תכלית פון גלות, מיט א האפענונג צום גואל ישראל שומרו ומצילו, פאר די דאזיגע "שמוץ" האבן זיי איבערגעגעבן די מאַכט אויפן אידישן מציאות.

זייער תועבה-לעבן, עריות, איסורי חיתון, חיי נבלה וטומאה, אין שטעט און מושבות אין קיבוצים, זייער גרויעם שבאומות יונגען און מוידן מערדערישן "מיליטער", נשואי נכרים דארף שוין נישט דערמאָנט ווערן בנוסף צו ממזרות, ספקות וטומאה, מחונך כחייתו יער, צו מינות, צו אפלייקענען תורה און אמונה בהחלט, דאס מיינט די תורה - **כי יסיר את בנך מאחרי רחל**.

די מדינת "מינות-גיהנום" איז נישט פארן תכלית הגלות מיט אירע תיקונים, נאר דאס איז פארקערט, אַ חירוף וגידוף און ניאוף, דאס איז **מבטל** דעם תכלית רח"ל, און מיר זענען מחויב מיט מצוות מחיית עמלק, **זכור בפה, לא תשכח בלב**, דעם מינות גיהנום, איז אַ מרידה אין ה"ת. - אוואו זענען די אידישע עסקנים, די "מצילים"?

בחסדי ה"ת איז נאך געבליבן אַ קליין הייפאלע "פרימיטיווע יודן" פת (במלח) - געבאקן אינדערהיים - מים במשורה, ועל הארץ תישן, אַן די "פארגעשריטענע" באקוועמליכקייטן, דער גלות תימן איז דער מוסטער פון **לא שינו שמם יודן**, פון **לא שינו לשונם יודן**, פון **לא שינו לבושם**, לא ה' בהם דלטורין, נישט קיין משפטים בחוקות הגויים וייקור אלילים וכו'. זייער ארבע כנפות העמדער איבער די מלבושים, ביים האנדלן, און אין מאַרק, מה נהדר ווי די "מעוטפים בטליתות" גייען אין די שוהלן אריין פרייטאג פאר נאכט, צו קבלת שבת, און אזוי שבת צו-פריה - זיי זענען מכובד ביי די גויים פאר דעם, **וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך וגו'**, די פיאות (סימנים) קווצותם תלתלים ווי לאנג זיי וואקסן כבכל הדורות, נישט "געקונצולט", (כבגליות אדום, באונס וברצון בעווה"ר).

אזא צניעות ביי נשים פון קינדווייז-אן, איז "לדוגמא" פארן כלל ישראל, למען ידעו דור אחרון, **אשתך כגפן פורי' בירכתי ביתך**, אַ אשה (אפילו גאנץ קליין) גייט נישט אריין אין צימער ווען א פרעמדער מאַן איז דארטן, די קליידער זענען אַן קיין שום "מאדע", ברייט און לאַנג, מען קען זאגן מיט אַ זיכערקייט אז אַ תימינער אידישע טאכטער ווערט אוועקגענומען פון איר "פרימעטיווישן אויפפירהונג" צום "פרייען לעבן", איז דאס זיכער, **מקדושה חמורה לקדושה קלה**.

עס דארף אויסגעדיקט ווערן אַ שבח והודאה צו ה"ת פארן אמת'ן שלוות הנפש אין וועלכע די אידישע קהלה אין תימן לעבט ב"ה - בכללות ובפרט - **יתמיד ה' שלוותם**.

די פארגעשריטענע אינטעלעגענטע פרייהייט וואס צושטערט זייער מסורת, זייער הנהגת החיים, איז אַ קאַטעסטראָפיע, און אַ זיכערע סכנה, ה' ישמרנו.

[דער אופן החינוך דארף האבן אַ ספעציעלע בקיאות, ללא שינוי פארן תימינער "לעמענט", פאר אינגלאך און פאר מיידלאך, - איש על מחנהו ואיש דגלו - ח"ו יעדער שינוי פון זייערע מסורת איז אַ חורבן לשעה ולדורות].

דעם יסוד היסודות וואס דארף פארשטאנען ווערן, אז מענטשליכע כוחות טארן נישט שטערן ח"ו אפילו אַ כל-דהו פון "גלות", נישט ארויסנעמען קיין יודן פון קיין שום לאנד, די חשבונות פון "הצלת יהדות" לבד וואס איז פאלש, איז דאס דער היפך פון רצון ה'.

אבער, אין די לענדער וואס יודן זענען משועבד צום גויאישע געזעץ אין חינוך [וכל שכן, ברצון]. דארטן איז אַ מצוה צו ראטעווען די יודן, צום פוהלן **התבדלות מן העמים ולהשתעבד תחתם**.

די שרעקליכע-טראגעדיע מיט די 22 יעריגע וואס איז שוין "קלוג געווארן" אין די מאדערנע וועלט, און איז אַ אומגליק פאר זיך, ווי יעדער יוד פארשטייט, יחזירה ה"ת בתשובה.

נאך גרעסער איז דער אומגליק ווען די "קאנסעקווענצן" (תוצאות) זענען פארקערטע, ווען "אום געבטענע" רודערן ארום ארויס צו "ראטעווען" די "מיידלאך" פון דעם "נעבעך'דיגן" תימן נישט קיין אינטערנעט און אַן אַ פיצא מיט פאַסטראַמי, צום דעם "גליקליכן" אמעריקע, כאילו זיי זענען אנשטאַט דעם **שומר ישראל**, אנשטאַט דעם **גדול הרועה**, און די קדושת ה"ציוועליזאציע" וועט "פארזיכערן" די קדושת ישראל, פון די 12-13 (ולמעלה) יעריגע בנות ישראל הצנועות באמת! - ירחם ה' אותם.

ולא עוד אלא, עס געפינען זיך שוין דארטן "אַגענטן" צו אַ "אַקציע" מסית צו זיין די ביסל יודן ארויס צו-וואנדערן, **איכה יעבדו הכופרים ויעשו כן גם המה**.

אליבא דאמת דער יוד פון תימן וואס האט אונז אַלעס פארציילט ווייסט נישט פרטים וואס ווער ווען, און אַ וודאי, ליידער פארשטייען נאר זייער ווייניג יודן די שרעקליכקייט פון דעם גרויסן אומגליק, דער "ביטול והפרת הגלות", און אַז אַזעלכע וועגן זענען אינגאנצן דעם שטן'ס, עס קען גאר זיין, אז די לעצטע שרעקליכע טראגעדיע, איז אינגאנצן די ארבעט פון ס"מ אליין, כדי גורם צו זיין, צו די גרעסערע אומגליקן - צו דעם **שותפות** אין עבירה על שבועת הגלות - **ברית בין הבתרים**. צו עלי' בחומה וכו', מיט די שטרענגע ווארונג ח"ו.

די פאַרקאַכטקייט אין די "פרייע-וועלט"-פאליטיק, און די "אמונה" און צו-טרוי, אין פאליטיקאנטן, צוזאמען מיטן התחברות והתערבות עם שונים, מיט די פארשידענע "רעגירונגס אפיסעס" אין אמעריקע, צוליב "שמור לי ושמור לך" געשעפטן. פארפירט צו די טעאַרע אז **די גלות'ן אין די מוסלעמינישער לענדער מוזן אויפגעלייזט ווערן** - דאס איז **טרף** און **פאלש**. דער שטן האט קיין בעסערן "תירוץ" נישט געקענט אויסטרעפן, ווייל מיט די "ציוועלזירט" פרייע-וועלט איז ער ליידער נאך דערווייל צופרידן בעווה"ר.

מיר ווילן גלויבן אז די עסקנים וועלכע האבן מיט יארן צוריק געמיינט דעם תכלית **מחזק** צו זיין דעם שארית הפליטה "גלות תימן", עס זאל ח"ו נישט אונטערגיין דאס ביסל פליטה הנשארת להחיות עם רב, בעזרת ה"ת, די זעלבע עסקנים דארפן ווייטער נאר **פארשטארקן** (נישט צוברעכן) דעם חלק (צוזאמען מיט מער בקיאות וואס איז גוט פאר דעם "לעמענט" מיט זיין קולטור, כמובן), חינוך הבנים אויף זייער שטייגער א. א. וו., און דאס וואס מען האט דארטן מעולם געגעבן פאר די מיידלאך - נישט קיין גויאישע מאדערנע תרבות ח"ו, פארשטארקן מיט אַ גוטן שוחט, אַ גוטער סופר, אַ בתים מאכער א. ד. ג., דער אלטער דרך ה', אַן חשבונות פון פאלשע "הצלה" וועלכע צוברעכן דעם גלות, און אַן שייכות צו פאליטיק און פאליטיקאנטן, דער וועג וועט "איבערוועגן" די שלוחי הס"מ. **לא ירעו ולא ישחיתו בכל הר קדשי**, ביז מיר וועלן זוכה זיין צום גרויסן טאג וה' א' בשופר יתקע והלך בסערות תימן, יראו עינינו וישמח לבנו בבי"א.

השבעתי אתכם בנות ירושלים

חומר עונש העברה על השבועות

ומשה לא משו מקרב המחנה. י"ל **הנבואה על מה שיהי' והיה בזמנינו על ידי הציאניסטיים והדומים להם, כל שום וחניכא דאית להו להכתות המפלגות שעלו לארץ ישראל בחזק יד לעשות קאלאניען וללחום עם העמים.** ויעפילו לעלות אל ראש ההר, כנגד ציוי השם יתברך על ידי חכמינו ואבותינו, שהזהירנו שלא זו הדרך, **ומרה תהי' אחרייתם ר"ל,** והלכו בדרך חזק ועזות כפירוש רש"י בזה. ועם כל זה וארון ברית ה', היא התורה הקדושה שאין לנו שיעור להמאמינים רק התורה הזאת, ומשה, בכל דור ודור שפיר קאמר הצדיקים ומנהיגי אמת, צווחו ככרוכיא על זה ולא עלו ולא נתיחדו עמהם, לא משו מקרב המחנה, ישראל הכשרים ומאמינים. וירד העמלקי והכנעני היושב בה"ר ההוא, שנקרא היצר הרע, ובעצתו היה דומה לה"ר ההוא, כדאיתא בסוכה (נב, א). **והאומות הרשעים הדרים בארץ ישראל ויכונם ויכתום עד החרמה, כאשר היה בעונותינו הרבים החרמה וההריגות בירושלים עיר הקודש סמוך לכותל מערבי על ידי הרשעים האלו,** ה' יצילנו ויעזרנו ויגאלנו במהרה בימינו למען שמו ותורתו באהבה.

(חיים ושלום למרן הגה"ק ממונקאטש זצ"ל)

ההשמדה הנוראה היה עונש על שעברו על השבועות

ועכשיו בדורנו זה אין צריכין לחפש ולבקש במטמונים את העון שהביא עלינו את הצרה הזאת, כי הוא גלוי ומפורש בדברי חז"ל, הגידו לנו זאת בפירוש שלמדו מקראי שעל ידי העברה על השבועות שלא לעלות בחומה ושלא ידחקו את הקץ ח"ו אני מתיר את בשרכם כצבאות וכאילות השדה ובעוה"ר כן ה', המינים והאפיקורסים עשו כל מיני השתדלות לעבור על השבועות הללו לעלות בחומה ולקח מעצמם ממשלה וחירות קודם הזמן, שזהו דחיקת הקץ, והמשיכו לבות רוב בני ישראל לרעיון הטמא הזה וכו' עד שבימינו האחרונים כמעט רוב ישראל סייעו בפעולות שלהם באופנים שונים, המביאות לעבור על השבועות, וגם נעשה בפרהסיא לעין כל ישראל, ומועטין הן שזכו לעשות מחאה כראוי, על כן באה עלינו הצרה הזאת, מה שאמרו חז"ל בפירוש שנעשו מופקרים כצבאות וכאילות השדה ר"ל, ואין פורעניות באה לעולם אלא בשביל הרשעים ואינה מתחלת אלא מן הצדיקים, אילו לא הי' בישראל אלא אותו העון בלבד, הלא הוא ברור ומפורש בדברי חז"ל העונש המר מה שיהי'.

(ויאל משה הקדמה עמוד ה')

הגדול אשר עשיתם בקבלת התורה שמבלעדי' היה העולם חוזר לתהו ובהו ונמוג.

(חזה ציון לבעל משנת חסידים)

העונש הוא בטריפות חיות השדה משאר מיתות שמים

ומקרא מלא דבר הכתוב (שיר השירים ב' ז) "השבעתי אתכם בנות ירושלים בצבאות או באילות השדה אם תעירו ואם תעוררו את האהבה עד שתחפץ", ואמרו חכמינו ז"ל שילהי כתובות (ק"א ע"א) ש"הקב"ה השביע את ישראל שלא לדחוק הקץ", ומחוייבים אנחנו רק להזמין עצמנו להיות ראויים להגאל, אבל לא לעורר האהבה ולדחוק הקץ בכח, וכו'.

והנה שבועה הנ"ל, היא גזירה נחרצה "בצבאות או באילות השדה", **ולא קנס מיתה סתם, אלא החמיר עליו בטריפות חיות השדה,** ואמרו חכמינו ז"ל במסכת שבת (ק"ח ע"א) דנבילה עדיפא מנהרגה בידי אדם, ומכל שכן נטרפה על ידי חיות, ומשלל לשנים שנתחייבו מיתה, אחד הרגו מלך, ואחד הרגו אספקליטור. זה שהרגו מלך חשוב טפי, והכי נמי נבילה עדיפא שהרגה מלך, ע"ש.

ואם כן זה המעורר אהבה של מעלה, גרוע משארי חיובי מיתה בידי שמים שיהרגם מלך, והוא גרוע שיהי' טרף לצבאות ואילות.

(תורת משה להחת"ס השלם פר' ויקרא)

ברכת הטוב נתקן להזכירנו בעונש הרוגי ביתר הנורא לכל נמרוד באומות

הנה בכתובות (ק"א) ג' שבועות השביע הקב"ה את ישראל שלא יעלו בחומה ושלא ימרדו באומות העולם, וחורבן ביתר היה ע"י בר כוכבא שהשיאם למרוד ברומיים, ואיתה בירושלמי וברא"ש פ"ז דברכות כשחרבה ביתר נגדעה קרן ישראל ואין עתיד לחזור עד שיבוא בן דוד, ולכך סמכה לבונה ירושלים עיי"ש. וע"כ לזכר הדבר הזה שלא לעבור על השבועה שהשביענו הקב"ה שלא ימרדו באומות העולם תקנו שאחר ברכת בונה ירושלים שאנו מתפללים להשיב שבותינו **ושלא תתרגש נפשינו למרוד באומות העולם בע"כ,** ע"כ תקנו להזכיר בברכת הטוב והמטיב שנתקנה על הרוגי ביתר לזכור עיי"ז אחרייתם הנורא ולא נשוב עוד לעורר את האהבה עד שתחפץ. (ספר אמרי רצון - הובא בהגדה ילקוט שמעוני)

הרציחות בא"י הוא עונש על מעשי הציונים נגד גזירת הגלות

ויאמר וגו' אל תעלו לא תעלו ולא תלחמו וגו' ויעפילו לעלות אל ראש ההר וארון ברית ה'

אני מתיר את בשרכם כצבאות וכאילות השדה

בצבאות או באילות השדה, אמר רבי אלעזר, אמר להם הקב"ה לישראל, **אם אתם מקיימין את השבועה מוטב, ואם לאו אני מתיר את בשרכם כצבאות וכאילות השדה.** (כתובות ק"א א)

כצבאות וכאילות שאין להם דורש ומבקש כך לא אדרוש את דמכם

רב לכם סב את ההר הזה זהו שאמר הכתוב השבעתי אתכם בנות ירושלים בצבאות או באילות השדה וגו' (שיר השירים ב), שלש שבועות שהשביע הקב"ה בשיר השירים למה אחת שהשביע הקב"ה את ישראל שלא יגלו את הקץ ואחת שלא ידחקו את הקץ ואחת שלא ימרדו על המלכיות, **אמר להם הקב"ה לישראל אם אתם מקיימין את השבועות מוטב ואם לאו אני מתיר בשרכם כצבאות וכאילות שאין להם דורש ומבקש כך לא אדרוש את דמכם.** (מדרש תנחומא פ' דברים סי' ד')

היציאה מסדר הגלות הוא איבוד לישראל

ומה שאמר רבי אלעזר שהשביעם בשמים ובארץ, כלומר שהשביעם בשמים ובארץ, שהם שומרים הסדר אשר השם יתברך סדר אותם, ולא ישנו ולא ימירו את אשר גזר השם יתברך, ואין אחד שיעבור. **וכך ישמרו ישראל מה שגזר השם יתברך בגלותם על ישראל.** וכמו שאם היו יוצאים שמים וארץ ממה שסדר השם יתברך להם, דבר זה היה הפסד לעולם, **וכך אם יהיו יוצאים ישראל ממה שגזר השם יתברך הגלות, הוא איבוד לישראל, לכך לא ישנו הגזירה.** (נצח ישראל למהר"ל פרק כ"ד)

אם יבקשו הגאולה שלא בזמנו בכח פלו ביד האומות

כי אקח מועד אני מישרים אשפוט (תהלים עה א) דהיינו כשיגיע מועד הגאולה הרי מבואר במדרש אז אני מישרים אשפוט לאומות העולם שמחרפים ומגדפים אתכם ומנאצים שמי... ועוד יש לפרשו כ"י אק"ח מוע"ד אנ"י, יח"ד הוא בסופי תיבות, ואחיש הגאולה מעצמי אז מישרים אשפוט, אבל אם אין אני לוקח אותו מועד להחישא אלא שאתם מבקשים להביא משיח שלא בזמנו בכח, לא אוכל לשפוט מישרים לאומות העולם כי אם תפלו בידם, כי השביע הקב"ה לישראל שלא יטריחו להביא משיח שלא בזמנו אם אינו בא מיד ה' ברוב הזכיות כמאמרם ז"ל על פסוק השבעתי אתכם בנות ירושלים וגו', **ולכן עבדו את ה' ולא תתרעמו על גלותכם** כי אני לא שכחתי הדבר

לא תחמול ולא תכסה עליו

ה

ונכרתה הנפש ההיא וגו', און טאמער איז אים נאך נישט גענוג מיט זיין אייגענער חירוף וגידוף, נאר ער רופט פאר נאך אידן זאלן טאן ח"ו די עבירה בשאט נפש, קען ער זיין אין דעם כלל פון מסית ומדיח.

דאס אלעס דארף מען חזר'ן להוציא מלב טועים ומטעים, מטשטשי הגבולים וואס זענען ליידער מקיים דעם שמים אור לחושך וחושך לאור, זיי ווילן אלעס מאכן פאר איינס, גוט, שלעכט, ריכטיג, אום ריכטיג, נאך אלעס אזוי מיינט ער אזוי האט מען אים אויסגעלערנט, דו האלטסט אזוי ער האלט אבער אנדערש, קענסטו דען נייטן יענער זאל פארשטיין ווי דיר א. ד. ג., יעדער מיט זיין נוסח און יעדער אויף זיין שפראך, איינער זאגט עס מיט ליצנות אפצולאכן אידישע געפילן וואס ברענט מיט שנאה צו די אפיקורסים און זייערע מיטהעלפערס, או א צווייטער מאכט עס מיט א ערנסטקייט "לשם מצות" לימוד זכות, (אזוי ווי עס איז שוין מבואר באריכות בספר החפץ בחיי העולם הזה ואינו חפץ בחיי העולם הבא, אין קורצן אין די "צייטונגען").

דער כלל היוצא פון די אויבנדערמאנטע מענטשן אז דער וועלט איז ח"ו הפקר, יעדער איינער קען זיך "אויסקלייבן" ווי עס געפעלט אים, אפמאכן ביי זיך וואס איז גוט און וואס איז שלעכט, פארשטייט זיך אליין לויט זיינע פאדערונגען און זיינע יצר הרע'ס, און דעריבער טאמער האט איינער אנדערש אויסגעקליבן, קענסטו נישט האבן אויף אים קיין סאך קלאגעס, און ספעציעל אויב יענער האלט זיך שטארק אין זיין שטעלונג און טוישט נישט "זיין" טוב און רע יעדן צווייטן טאג (לויטן וועטער), מען דארף אים נאך רעספעקטירן און געבן כבוד צו-דער-צו אויכעט, ער איז דאך א "אידיאליסט" און ער קעמפט פאר זיין "אידיאלאגיע", דאס ווייזט אויף א ערנסטקייט פון א מענטש.

דאס ווערט אנגערופן אין דער וועלט "דעמאקראטיע", די ציוניסטן ימשו"ז רופן עס אן "סובלנות", און אין "היימישן" שפראך רופט זיך עס "פארשטיין דעם צווייטן צד אויך".

דאס איז דער קלקול אין שורש הבריאה ממש, דער פסוק זאגט ויבדל אלקים בין האור ובין החושך, בין מעשיהם של צדיקים למעשיהם של רשעים, עס קען זיך נישט טוישן, אפילו דער גאנצער וועלט וועט נעמען א שטעלונג אויף מעשה רשע אז דאס איז גוט, דאך וועט עס בלייבן שלעכט, און אפילו דער גאנצער וועלט וועט נעמען א שטעלונג אויף א גוטע זאך אז דאס איז נישט גוט, פון וואס פאר א סיבה זאל נאר זיין, עס וועט אבער בלייבן אזוי ווי עס איז געווען, עס וועט בלייבן גוט, און ווער עס וועט טאן א מעשה רשע, דער מעשה בלייבט דאס זעלבע, און ער האט געטאן א מעשה רשע.

סדום ועמורה, מיט דעם וואס מען האט אויסגעלערנט פון קינדווייז אז מען טאר קיינעם נישט העלפן, ווער עס העלפט א צווייטן טוט א שלעכטע זאך, און אזוי האבן אלע אין סדום געוואוסט, אבער זיי זיינען געבליבן סדום'ניקעס, א שטאט פון פארדארבענע מושחתים און רשעים, ווייל גוט און שלעכט קען מען נישט טוישן, גוט בלייבט שטענדיג גוט, און שלעכט בלייבט שטענדיג שלעכט, און קיין זאך איז נישט "צווישן" נישט גוט און נישט שלעכט, עס איז אדער גוט אדער שלעכט.

פארוואס איז אזוי שווער פאר מענטשן אנעמען און פארשטיין אז די רשעים ארום די אפיקורסים די מסיתים ומדיחים דארף מען פיינט האבן אויף אן אמת, פיינט האבן מיט די גרעסטע מאס שנאה וואס מען קען, א שנאה וואס האט נישט קיין עק און האט נישט קיין מאס, א שנאה וואס אפילו דער גרעסטער מערדער א רוצח האט מען נישט אזוי פיינט, דאס איז ווייל די פארשאלטענע דעמאקראטישע וועלט

עס שטייט אין פסוק אנהייב פרשת בראשית ויבדל אלקים בין האור ובין החושך, זאגט אויף דעם דער מדרש בין מעשיהם של צדיקים למעשיהם של רשעים.

דער יוצר בראשית האט אוועקגעשטעלט אין די בריאה עס זאל זיין אפגעטיילט די מעשה הצדיקים און מעשה הרשעים, און דער נביא ישע'י זאגט, הוי האומרים לטוב רע ולרע טוב שמים אור לחושך וחושך לאור, אך און וויי איז צו די וואס ווילן צומישן דעם טוב מיטן רע, אך און וויי איז צו די וואס ווילן אפמאכן דעם סדר וואס דער יוצר בראשית האט אוועקגעשטעלט אין די בריאה.

ווער זיינען זיי, און ווי אזוי ווילן זיי טוישן אט דעם סדר, די הבדלה צווישן מעשה צדיקים און מעשה הרשעים, נאך א זאך דארפן מיר פארשטיין, אז דער פסוק זאגט ויבדל, קומט עס אונז לערנען, די תורה"ק לערנט אונז אויס אז מען זאל וויסן, מעשה הצדיקים איז אפגעטיילט פון מעשה הרשעים, מען זאל חלילה נישט מאכן קיין טעות נישט אזוי, מען זאל חלילה נישט מיינען אז מעשה הצדיקים איז נישט אפגעטיילט פון מעשה הרשעים.

מען דארף פארשטיין וואס דאס מיינט. אין פרשת ראה שטייט אויף א מסית ומדיח, איינער וואס האט געוואלט פארפירן אידן פון אמונה, און געפרובט שלעפן אידן נאך ע"ז, עס איז דא פינעף לאוין אויף אים, לא תאבה לו ולא תשמע אליו ולא תחוס עיניך עליו ולא תחמול ולא תכסה עליו, מען טאר נישט רחמנות האבן אויף אים, און חז"ל לערנען ארויס פון דעם פסוק, אז מען טאר נישט מלמד זכות זיין אויף אים, און פותחים בחובה, מען זוכט צו מחייב זיין דעם מסית ומדיח.

יעדער עובר עבירה, אפילו די הארבסטע עבירה וואס איז פארהאן, כל זמן אז ער האט נישט מסית געווען, ער האט געזינדיגט בלויז פאר זיך אליין, מען מעג, און בית דין איז באפוילן צו זוכן אויף אים א צד זכות, דער דין איז ביי דיני נפשות אז פותחין בזכות, מען הייבט אן מיטן צד זכות, אפשר האט ער נישט געוואוסט דעם חומר האיסור, אפשר האט ער געקלערט אז דאס איז נישט אינגאנצן אסור, אפשר האט ער גאר געמיינט אז ער טוט א מצוה דערמיט.

אבער דער וואס איז געקומען פארפירן אידן פון די אמונה, פאר דעם רשע איז נישט גענוג זיינע אייגענע עבירות און תאוות, נאר ער וויל אז אלע אידן זאלן זיך ח"ו אפרייסן פון רבש"ע, ער איז א יודע את רבונו ומתכוין למרוד בו, על כן יאמר כמרוד גבור ציד לפני ה', אט דא אין דעם מסית ומדיח איז נישטא קיין צד טוב, קיין צד זכות, ער איז שלעכט און פארדארבן פון דעם שורש ביזן עק, און די תורה ווארנט אונז אז אויף אזא איינער זאל מען נישט זוכן קיין לימוד זכות.

אויך ווייסן מיר דאס וואס דער וועלט בארימטער גאון רבי חיים בריסקער זצ"ל האט געזאגט, אז אין אלע עבירות שבתורה, אויב איינער האט ח"ו עובר געווען ווייל ער האט נישט געוואוסט, בלייבט ער דאך א איד לכל דבר, כאטש אז אודאי דארף ער תשובה טאן, אבער א איד איז ער געבליבן, אבער איינער וואס איז פגום אין אמונה, צו ווייל ער האט אזוי געמיינט צו ווייל ער האט אזוי געקלערט צו ווייל מען האט אים אזוי אויסגעלערנט, בלייבט ער אן אפיקורס לכל דבר, ער איז נישט קיין איד, און ער האט נישט קיין חלק לעולם הבא.

דער הייליגער רבינו יונה אין שערי תשובה (שער ג') זאגט אז איינער וואס איז עובר אויף איינע פון מצוות התורה ביד רמה, בשאט נפש, ד. ה. ער ווייסט קלאר אז דער זאך איז פארבאטן, און מיט דעם מאכט ער עס אן קיין סיבה, גייט ער אריין אין דעם כלל פון את ה' הוא מגדף

צו אים, דאס מאכט עס נאר גרעסער, נישט גענוג אז דו זינדיגסט, נאר דו האלסט אז אלע דארפן זינדיגן!

דוד המלך זאגט "תכלית שנהא שנתים לאויבים היו לי", איך האב צו זיי די גרעסטע מאס שנהא.

דער "שעת מבחן" צו די שנהא צו די עמלקים איז באמת, אדער עס איז נישט מער ווי א "דרוש" וואס איז גוט איבערצוזאגן, לשבר את האוזן, א ביסל הארבער מאכן די זאך, אבער "הלכה למעשה" איז דא ח"ו א "אנדערע תורה", דער שעת מבחן צו דעם איז ווען עס וועט קומען זייערע מפלה, דער וואס האט זיי פיינט באמת, דער וואס האט געהאלטן באמת אז זיי זיינען מסיתים ומדיחים וואס זייער גאנצער ציל איז צו מורד זיין אין רבש"ע און אפרייסן אידן פון די גאנצע אמונה, אז ער וועט זעהן זייער מפלה, אז ער וועט זעהן אז זיי ווערן צושמעטערט און צוטראסקעט ביזן גרונד, וועט ער זיך זיכער פרייען, אזא שמחה וואס איז אויף דער וועלט נישט געווען, ק"ד מזמורים אמר דוד ולא אמר שירה עד שראה במפלתן של רשעים.

אבער טאמער אויף יעדער חשש מפלה פון זיי הייבט ער אן דאווענען און וויינען אויף זיי: "דם ישראל נשפך כמים" אידיש בלוט! פקוח נפש דוחה! יתומים! אלמנות! רחמנות! ראטעוועט! די אלע סארט לאזונגען וואס פארדעקט די כוונה פון דאס אלעס, מיר זענען טאקע מחולק מיט זיי, מיר האלטן אנדערש פון זיי, אבער זיי זיינען פארט אונזערע ברידער ווי קען מען צוקוקן ווי "אידן" שטארבן איינער נאכן צווייטן און זיך פרייען?

בזאת תבחנו

ומה נעשה אנחנו, האם אנו מוכנים להסביר לכל שהמנהיגים הטועים והמטעים בהם האמינו בכל לב ונטו אחריהם כעדר סומא לבטן שאול, הכל היה שקר כזב ומרע, הם עם דעת תורתם אנחותיהם ומופתיהם, הרי יפה שעת אחת קודם לזעוק ולהסביר זאת עכשיו, אשר בבא השעה והעת אשר השקר יתמוטט ויהי לאל ואפס, ידעו נאמנה מי ומה היה מקור כל התהפכה וההמרה הנוראה, יבינו בדיוק מי היו אלו אשר הטעו במזיד והלעיטו אותם במינות וכפירה, יבינו וישכילו שלא פתרונות הקסם שהם מציעים יש בהם ממש, לא החיזוקים אשר הם מטיפים יש בו תועלת ותרופה, אבל רפואתם הראשונה היא ההתנתקות מכל רע-בניהם השונים, כולם כאחד רעים ומזיקים מקולקלים ומקלקלים.

ואז מאליו יראו את האמת לאמיתה, כמה היו מולעטים ל"ע במינות והשחתה האוכלת ומכלה בכל פה כל חלקה טובה, כמה ההנאה מן הרשעים כילתה כאש יוקדת עד השורש כל רגש של קדושה ויראת חטא, ואיך החיבור קלקלה והריעה רח"ל, האם יצא להם איזה טובה והנאה מכל זה, כאשר אין לך יום שאין קללתו מרובה משל חבירו, והצרות ניתכות בזה אחר זה ברוחניות ובגשמיות.

ובכל זאת עדיין אין עוצרים בדרכם, ודוהרים לחנם בעגלת האבדון והכליון, ללא תמורה וללא מחיר.

אבל אותם המנהיגים כנראה מוכנים הם לדאבונינו למכור את עמם לשטן ולהפקירו לכל הפגעים ומרעין בישין, זועקים הם כי שלום יהי במקום הזה כאשר עשו נביאי הבעל בזמן חורבן בית ראשון, ולסתום בעדם דרכי התשובה.

נעשה את המוטל עלינו, נשמיע אל כל מי שישמע את האמת ברמה, התנתקו מן הע"ז ומן הדעות הכוזבות יחד עם כל מנהיגיה, השליכום כדומן באשר הם, והצילו את נפשותיכם מבעוד מועד, אולי ישמעו וישובו מדרכם הרעה.

זאגט "אלעס ביז שנהא", קענסט האלטן ווי דו ווילסט, קענסט פארשטיין ווי דו ווילסט, אבער דאס דארף בלייבן בגדר "ויכוח", צוויי צדדים, דער האלט אזוי און דער זאגט פארקערט, און אפילו אויב דו האלסט אז יענער איז נישט גערעכט, און אפילו אויב דו האלסט אז יענער איז אינגאנצן אפגעפרעגט, מעגסט אבער האבן "רעספעקט" צו יענע פארקראכענע אפגעפרעגטע דעה-שיטה, אלעס ביז שנהא, שנהא איז טייטש אז דאס איז אויף אן אמת, ווען איינער וויל יענעם צונעמען זיין געלט, קוקט ער נישט אויף דעם ווי צוויי "דעות" וואס איך האלט אז מיין געלט דארף בלייבן ביי מיר, און דער רויבער האלט אז מיין געלט דארף ליגן ביי אים, קיינער אויף די וועלט וועט נישט רעדן אזא סארט שפראך (לאמיר האפן אז מען זאל נישט צוקומען צו דעם...), עס איז נישטא קיין צוויי צדדים, דער זאך איז קלאר.

מעשה הצדיקים און מעשה הרשעים איז אויך קלאר, עס איז נישטא קיין צוויי צדדים, און פונקט ווי א רויבער וועט זאגן צו דעם בארוביטער אז ער נעמט אים צו די געלט נישט "סתם", נאר ווייל ער "האלט" אז ער דארף צונעמען די געלט פון אים (ווייל אזוי האבן גע'פסק'נט "מרנן ורבנן", צו ווייל זיין רבי האט אים אזוי געהייסן טאן), דאס טוט נישט פארקלענערן די שנהא צו אים בכי הוא זה, פארקערט דאס מאכט אפשר נאך גרעסער די שנהא צו אים, דאס זעלבע זאך און נאך מער איז יעדע עבירה און ספעציעל ווען עס רירט אן צו אמונה, און נישט איינער נאר א גאנצער ציבור וואס זיי זינדיגן נישט "סתם", נאר זיי האלטן אז מען דארף זינדיגן (ווייל אזוי האבן גע'פסק'נט "מרנן ורבנן", צו ווייל זיין רבי האט אים אזוי געהייסן טאן), דאס טוט נישט פארקלענערן די שנהא

בפרשת דרכים

ימים אלו ימי תהפוכות עולם, כאשר קץ הציונות כבר קרב ובא, ותקוותנו ותפילתנו שקיצה הגמור עומד אחר כתלנו, עלינו להכין את עצמנו לבאות.

מה יעשו ה"גדולים" כאשר אומות העולם יחד יחליטו לבטל את הישות הממאירה, מלבד החרדלי"ם, לא יהי אכפת לאיש מכך, אדרבה ואדרבה שתבוטל המדינה הארורה, וכי מי צריך אותה.

אבל החרדלי"ם, הם הרי מאמינייה האחרונים של הציונות אשר נתלבשה יחד עם מאמרי חז"ל ופסוקים, והמינות עמוקה בלבם, הם הרי יודעים אשר "ארץ ישראל שייכת לעם ישראל על פי תורת ישראל" עוד לפני הצהרת בעל-פעור, הם הרי המקיימים "מצות ישוב ארץ ישראל" ולא נקל הוא לוותר על מצוה חביבה זו, המצוה אשר מסרו אלפי יהודים את נפשם עלי, למען המולדת, למען ה"פאטער לאנד", הם יהיו הראשונים שיצאו בזעקה מחרידה שאסור חלילה להשלים עם החלטה, וחייבים לצאת במסירות נפש נגד "שנאת ישראל" של אומות העולם, אשר נפשם נקעה מהנבלים הציוניים.

בבת אחת יופיעו הדרשנים מכל העדות והחוגים, ספרדים, אשכנזים, חסידים ומתנגדים, עם פסוקים של שנאת עשו ליעקב, ו"חילול השם" שיש בשפלות ישראל וחובת הגאווה הלאומית, וסיי "שכ"ט" הידוע שגילה בעל ה"מבצעים" שצריך לצאת נגדם אפילו בשבת.

זכו הציונים הנרקבים להם בקברותיהם לראות ממשיכי דרך נאמנים, לא בקרחת וגבחת אלא בכובע האמבורג ושטריומלאך בלבוש סטראקעס עם אנפילאות לבנות, אפילו הבעל דמיון הגדול שבהם לא פילל להצלחה כזו.

דברי הספד על כ"ק מורנו ורבנו הגה"ק רבי חנינה אברהם לייטנער זצוק"ל אבד"ק מאנטעווידעא

שנאמרו בכלות השבעה ע"י הגאון רבי אהרן ליב כהן שליט"א אצל אסיפת אנשי נטורי קרתא בלאנדאן

צדיקים מנהיגים תלמידי חכמים, איז דא א האפענונג אז מען קען לערנען פון זיי, מ'קען זיך מתחזק זיין מיט זייער הילף, און זיך טרייסטן אין אלע ענינים. כאטש מיר זענען אויף אזא שפל המצב, אבער אז ס'איז דא צדיקים אז ס'איז דא גרויסע יודן הייליגע יודן, מ'קען זיך מתנחם זיין מיט זיי, מען קען שפירן אז מען האט א האפענונג, מ'קען זיך צובינדן צו זיי אין דעם חושך, און מיט זייער הילף קען מען סוף כל סוף אנקומען צו א ליכטיגקייט.

אבער אז די צדיקים גייען אוועק פון די וועלט, אפילו אויב פאר זיי איז גוט, זיי גייען ארויף לצרור בצרור החיים, אבער וואס וועט זיין מיט אונז? זיי לאזן אונז איבער! מיר בלייבן אין די פינסטערניש, מיר בלייבן אין די חושך. אויף דעם מאכט מען א הספד.

אבער דאך פלעגט זיין אין פריערדיגע צייטן ביי אידן, אז ווען איינער פון די גרויסע אידן איז אוועק פון די וועלט, האט מען געהאט א נחמה ווען ס'איז געבליבן אנדערע צדיקים און גדולים אויף וועמען זיך צו פארלאזן, מען האט זיך געקענט טרייסטן, אז לא אלמן ישראל, ס'איז נאך דא ווער עס זאל אונז ווייזן דעם וועג אין וואס מיר זאלן גיין, ווער עס וועט אונז באליכטן די פינסטערניש.

אבער מיר יעצט, געפינען זיך אין א געוואלדיגע דור יתום, ווען די פינסטערניש און די ערבוביא, די צומישעניש פון טוב ורע, איז נורא ואיום, ממש ס'איז דא אזא מין פינסטערניש אין די וועלט, די וועלט איז אזוי איינגענארט, די וועלט איז אזוי צומישט, אזא מין טשטוש המוחות וואס איז דא. און דער נפטר ר' אברהם זצ"ל, ער איז געווען פון די יחידים פון די אלטע רבנים, וואס זענען איבערגעבליבן אונז צו ווייזן דעם וועג אין וואס מ'דארף גיין. אבער אז ער איז אוועק געגאנגען, זה הלך לעולמו, מיט וועמען וועלן מיר זיך טרייסטן? ווער וועט אונז ווייזן דעם וועג? ווער וועט אונז ווייזן דעם וועג? במילא איז דאס א הספד מר, ס'איז נישט סתם א הספד, ס'איז א הספד מר, ער איז נישטא, מיר זענען געבליבן א דור יתום.

יעדן יחיד האט זיינע ענינים אין וואס ער דארף האבן הנהגה און הדרכה, יעדער יחיד אויב ס'איז דא צדיקים אין די וועלט, קען ער זיך טרייסטן, מ'קען זיך שווארען עצה זיין, מ'קען האבן הדרכה, מ'קען האבן ישוב הדעת מיט א גדול מיט א צדיק. אבער אז דער צדיק גייט פון דער וועלט, אז ער האט נישט ווער עס זאל אים ווייזן דעם וועג, דאס איז א אבידה, א ביטערע גרויסע אבידה, פאר דעם יחיד. אויף דעם, לגבי דעם יחיד, איז שייך דער ענין פון בכי, ווי מיר האבן געשמעסט פריער די ענין פון בכי און הספד, פאר'ן יחיד ווען ער בלייבט אליינס אין די וועלט, מיט וועמען וועט ער זיך טרייסטן, ווער וועט אים ווייזן דעם וועג, דארט איז דא בכי. אבער ווען עס איז אין אלגעמיין, די וועלט בכלליות, ווען מען דארף האבן א הדרכה א הנהגה, פאר די גאנצע וועלט פאר די גאנצע דור, און אז עס גייט אוועק, פון די שרידי הפליטה, פון דעם אלטן דור, ווער וועט אונז ווייזן, ווער וועט פירן, ווער וועט אנווייזן דעם וועג בכלליות? דאס איז נישט קיין יחידות'דיגע זאך, אויף דעם איז מער שייך די ענין פון הספד. ביי א יחיד מיט א יחידות'דיגע ענין איז מער שייך די ענין פון בכי, א כלליות'דיגע ענין איז אפשר מער דער ענין פון הספד. ס'איז אלץ בדרך אפשר.

דאס קען זיין ביי אברהם אבינו ווי עס שטייט אז ער איז געקומען לספוד לשרה ולבכותה. עס קען זיין אז ביי אברהם אבינו איז געווען די עיקר די כלליות'דיגע ענין, די וועלט האט באדארפן צו האבן א הנהגה, דעריבער איז געקומען די ערשטע דגש אויף הספד, בדרך אפשר.

דער גרויסער נפטר ר' חנינה אברהם זצ"ל, איך האב זוכה געווען אים צו קענען די לעצטע יארן, אבער כ'האב נישט זוכה געווען אים צו קענען דורך די פריערדיגע יארן, דא אין ענגלאנד האב איך נישט געוואוסט פון אים. פון זיין היסטאריע ווייס איך זייער ווייניג, עס זענען דא יודן וועלכע ווייסן זייער אסאך, איך ווייס נאר וואס איך האב געהערט אז ער האט זוכה געווען צו לערנען ביים ירושלימ'ער רב, רב דושינסקיא זצ"ל, און די ערשטע צייטן וואס איך האב געהערט פון אים, איך האב געהערט טעיפס פון זיינע דרשות, איז

מיר ווילן דא אביסל מספיד זיין א הספד מר וועגן די פטירה און די הסתלקות פון מורנו הרב חנינה אברהם לייטנער זצ"ל. איך האב געקלערט קודם כל דערמאנען אפאר נקודות בכלל וועגן דעם ענין פון הספד. מ'רופט דאס א הספד מר, פארוואס רופט מען דאס א הספד מר, דער נפטר איז דאך אוודאי הלך לעולמו לצרור בצרור החיים נהנה צו זיין מזיו השכינה, און אוודאי פאר אים איז דאס א תענוג שא"א להעלות על הדעת, איז דאך פאר דעם נפטר אוודאי נישט ביטער, פארוואס הייסט דאס א הספד מר.

אויסער דעם בכלל פארוואס מאכט מען א הספד, דאס איז דאך דער דרך העולם, און דער תכלית פון א יעדער איינער, ער זאל דורכלעבן זיין לעבן בעבודת הבורא און נאכדעם ללכת לעולמו, דאס ווילן דאך די גרויסע צדיקים, פאר זיי איז עס נישט געווען קיין גרויסע נפק"מ, ווען עס איז געקומען די יום הפטירה, זענען זיי געגאנגען ווייטער. אויב אזוי פארוואס מאכט מען א הספד? אין שר"ע ווערט געפסקנט אז די ערשטע 3 טאג איז בכי - געוויין, נאכדעם איז 7 טאג הספד, וואס איז די חילוק צווישן בכי און הספד? מ'קען אפשר גלייכצייטיג פרעגן פארוואס ביי אברהם אבינו שטייט לספוד לשרה ולבכתה, די ספרים רעדן וועגן דעם, פארוואס האט מען דערמאנט פריער דעם ענין פון הספד און נאכדעם דעם ענין פון בכי.

אין די ספרים שטייט אז די תכלית פון די וועלט איז, אז דער אויבערשטער האט באשאפן די וועלט עס זאל זיין א התגלות אור השם, עס זאל נתגלה ווערן שם שמים אין די גאנצע וועלט, דאס איז די תכלית פון די גאנצע בריאה. די ערשטע כוונה איז געווען אז דאס זאל זיין ביי אדם הראשון אין גן עדן.

מיר האבן נישט קיין השגה וואס דאס איז, אבער עס שטייט אין ספרים פון שלה"ק, אז עס איז טאקע געווען א גוף אבער דער גוף איז געווען א רוחניות'דיגע גוף, ס'איז געווען אינגאנצן רוחני, דער רע און טוב איז געווען אינגאנצן אפגעזונדערט איינער פונעם צווייטן. די ערשטע כוונה פון די תכלית הבריאה איז געווען אז פון דעם זאל ארויסקומען א געוואלדיגע אור, א געוואלדיגע ליכטיגקייט, און אזוי האט באדארפט צו זיין. און אויף דעם אופן האט געקענט זיין שייך א נצחיות, ווייל אויב עס איז דא בלויז א אור פון קדושה, דעמאלטס איז דאס נצחיות, דעמאלטס וואלט נישט געווען קיין ענין פון מיתה אין די וועלט, ס'איז געווען אינגאנצן א זאך וואס האט באדארפן צו גיין ווייטער און ווייטער, און די ספרים ברענגען אז אזוי וועט טאקע זיין לעת"ל.

אבער נאכן חטא הקדמון איז אראפגעקומען אויף די וועלט א חשכות, א פינסטערנישט, און אן ערבוביא פון רע און טוב, א צומישעניש פון גוט מיט שלעכט, דאס האט אראפגעקומען און ס'האט אויסגעמישט די גאנצע סדר הענינים, (איך זאג דא זאכן נישט אז איך האב א מושג א פארשטאנד אין די זאכן, די זאכן שטייען אין די הייליגע ספרים, אבער מ'דארף עס דערמאנען, אביסל קען מען מרגיש זיין די ענינים) און עס איז געווארן א געוואלדיגע הסתרת פנים, א באהאלטנקייט אין די וועלט, א הסתרה פון די אור הנצחי. דער ערבוביא, דער חושך, דער הסתרת פנים, וואס איז געווארן דורך דעם חטא הקדמון, איז א היפך פון נצח, דאס האט נישט געקענט זיין נצחיות. דעריבער האט געמוזט אראפקומען אויף די וועלט די ענין פון מיתה! - דאס איז נישט געווען א עונש, דאס איז געווען די מציאות, ווייל עס איז נישט שייך אז די ענין פון חשיכה און ערבוביא, זאל קענען זיין א נצחיות.

דאס האט געברענגט א מורא'דיגע כלליות'דיגע חילול שמו הגדול, און אויף דעם דארף מען א הספד בכלליות, פארוואס עס איז בכלל דא אן ענין מיתה, פארוואס איז די וועלט אראפגענידערט געווארן צו דעם מצב אז ס'זאל זיין א ענין פון מיתה אין די וועלט. אויף דעם איז דא דער ענין פון הספד, נישט אויף דעם צדיק, דער צדיק גייט לעולמו, אבער אויף דעם אז ס'איז דא בכלל א ענין פון מיתה, אויף דעם דארף מען מספיד זיין, אויף דער חשכות, אויף דער חילול שמו הגדול, וואס איז געווארן צוליב דער חטא הקדמון.

דער אויבערשטער איז דאך אבער אן אב הרחמן, האט ער אין יעדן דור איינגעפלאנצט הויכע הייליגע נשמות, צדיקים וואס ווייזן דעם דרך ווי מ'דארף זיך פירן, און כל זמן אז זיי זענען מיט אונז צוזאמען, אז מיר האבן מיט אונז

געווען אין דעם ענין פון פאבליק סקול, וואס דעמאלטס זענען נאך געווען אנדערע מיט אים צוזאמען, דער קאשו'ער רב זצ"ל, עס זענען נאך דא אנדערע וואס לעבן נאך היינט, זאלן זיין געזונד און שטארק, אבער פון די גאר אלטע איז געווען ער מיטן קאשו'ער רב, און ביידע האבן זיך זייער שטארק מתנגד געווען אנטקעגן דעם ענין.

כידוע אס'איז געווארן לעצטענס צוויי גרופעס פון סאטמאר, צוויי חברות, איך פלעג אסאך יארן דאווענען אינעם סאטמארער ביהמ"ד, און א גרויסער עולם איז ארויס דעמאלטס, ווייל עס האט געהייסן אז די אלטע ביהמ"ד איז אונטער איין הנהגה, און זיי האבן געוואלט די אנדערע הנהגה, און איך, צוליב אנדערע סיבות, האב נישט געהאט ווי צו דאווענען, האב איך אנגערופן ר' אברהם וואס זאל איך טאן, זאל איך ארויסגיין אדער בלייבן. איך האב אים מסביר געווען דעם מצב אין וואס איך געפין זיך, איך האב דעמאלטס געפרעגט דריי רבנים, אבער ער איז געווען דער עלטסטער. האט ער געזאגט: "איר זאלט ארויסגיין, און איר זאלט מוחה זיין בכל תוקף", דאס זענען געווען זיינע ווערטער. - ער איז געווען אייזן פעסט אין די ענינים.

איך האב זוכה געווען אין די לעצטע יאר צו האבן מיט אים א שייכות, אין אן ענין וואס מען קען עס רופן א מת מצוה, דאס איז דער ענין צו גיין קעגן דעם שקר וואס הערשט אין די וועלט, אן ענין פון אוועקנעמען אביסל דעם חילול השם וואס געפינט זיך אין די וועלט, אביסל עוסק זיין אין ענינים וואס זאל העלפן ראטעווען יודישע נפשות. אבער איך האב כמעט נישט אנגעפאנגען די אלע ענינים פאר איך האב מיר געקערט צו געוויסע רבנים, און בעיקר צו ר' אברהם לייטנער, אים האב איך געפרעגט, ער איז געווען פון די אלטע דור, ער איז געווען פון די איינציגע רבנים וואס מיר האבן געקענט גיין צו אים, און ער האט גערעדט אפן וועגן די ענינים, עס איז כמעט נישט דא קיין רבנים וואס מען האט געקענט רעדן אפן וועגן דעם, עס איז א שווערע מצב, דאס איז דער מצב הודו.

איך געדענק די ערשטע מאל ווען איך האב געוואלט אביסל עוסק זיין אין די ענינים, גיין מפרסם זיין צווישן די גוים איבער די ענינים, האב איך אים אנגערופן, ער האט מיר נישט געקענט, איך האב אים געזאגט אז איין פלאץ בין איך שוין געוועזן פארדעם, און כ'האב אים אביסל געשילדערט, ווי אזוי עס האט אויסגעזען, ער האט געוואלט וויסן ער האט געוואלט פארשטיין, ער האט שוין געוואוסט פון פריער, אבער ער האט אלעמאל געוואלט וויסן מער, האט ער געפרעגט ווי אזוי האט אויסגעזען דארטן, האב איך אים געזאגט אז פון איין זייט האב איך געזעהן די מורא'דיגע שנהא כבושה וואס איז געבוירן געווארן ביי די אראבער קעגן די ציונים, אבער פון די אנדערע זייט האב איך געזעהן די געוואלדיגע התפעלות וואס זיי האבן פון דעם וואס יודן קומען דארטן און זענען מסביר דעם חילוק צווישן ציונים און להבדיל יודן, און ער האט דאס זייער שטארק מחזק געווען.

דער אמת איז איך דערמאן זיך יעצט, פאר דעם, אלע ווייסן דאך דער בריעף וואס ר' אברהם האט ארויס געגעבן בשעת דער עולם איז געגאנגען קיין וואשינגטאן, זעקס יאר צוריק, מיט ר' משה בער זאל זיין געזונט. ער האט ארויסגעגעבן דעם מורא'דיגע שטארקן חיזוק בריעף, צו דעם ענין, ער איז געגאנגען קעגן די וועלט אין דעם ענין, און ער האט נישט געקוקט אויף גארנישט.

ס'איז געווען אמאל ווען איינער פון די אלטע רבנים אין לאנדאן האט געהאלטן א דרשה אנטקעגן מיר, ער האט געזאגט פאר זיין עולם, מען זאל מיט מיר נישט האבן קיין שייכות. - האב איך דעמאלטס אנגערופן ר' אברהם, איך האב געפרעגט אז אפשר דארף איך טאקע אביסל צוריקציען, אפשר דאך דארף מען שטיל בלייבן, אפשר מאכט מען טאקע א טעות? - האט ער געזאגט: "איר זאלט דאס נישט נעמען אין באטראכט, איר זאלט ווייטער גיין און מקדש זיין שם שמים בריבים", דאס האט ער מיר געזאגט מיט א פעסטקייט.

איך בין געווען ביי אים אפאר מאל זיך שואל עצה געווען זאכן אין די לעצטע יארן, איינמאל איך בין געווען 3-4 יאר צוריק אין ניו יארק לכבוד א שמחה פון אן אייניקל, בין איך אים געגאנגען באזוכן, עס איז געווען נאך די פרשה ווען עס איז געווען אפאר פון אונזער עולם וואס זענען געווען אין פאריז, דעמאלטס ווען דער גוי אראפאט איז געליגן קראנק, און מען איז געגאנגען מפיס זיין, איך האב אים דעמאלטס געזאגט, איך וויל פרעגן עפעס, איך האף אז דער רב זאל נישט האבן קיין הקפדה אויף מיר. האב איך מיר געוואגט צו פרעגן, אז עס זענען דא וואס

זאגן, אז אויב ר' אברהם האלט פון דעם, דעמאלטס פארוואס גייט ער נישט אליין? וואס זאל איך זיי ענטפערן? האט ער געענטפערט: "קיין פאריז האב איך נישט קיין כח צו פארן". - האב איך געפרעגט אויב וואלט געווען אין וויליאמסבורג א דעמאנסטראציע, וואלט איך געקענט זאגן אז ר' אברהם וואלט מיט אונז מיטגעגאנגען? האט ער געענטפערט מיט א קלארקייט "יא", אז ער וואלט מיטגעגאנגען.

לעצטע יאר ווען מיר זענען געפארן קיין איראן האב איך אים אנגערופן, איך האב נישט געוואלט פארן אן זיין ברכה, האב איך אים געזאגט אז די גוים דארט אין איראן מאכן אן אסיפה נאכצופארשטן די חורבן פונעם האלעקאסט, און מיר זעהן אין דעם א געלעגנהייט ארויסצוברענגען אונזער ענין, און לכאורה וועט זיין א גרויסער פרסום פאר דעם ענין, און דאס וועט ברענגען א קידוש ה' און הצלת נפשות. בעטן מיר ביי ר' אברהם א ברכה. האט ער געזאגט יא איך גיב א ברכה, איך גיב א הסכמה, און ווען איר וועט זיין דארט זאלט איר מיר אנרופן איבערגעבן א באריכט פון דארטן, און ווען איר וועט צוריק קומען זאלט איר מיר ווייטער געבן א באריכט. - וכך הוה. ווען מען איז געווען דארט האב איך אים אנגערופן און געזאגט וואס עס טוט זיך, ער איז געווען זייער אינטערעסירט צו הערן, און ווען איך בין צוריק געקומען האב איך אים כמעט די ערשטע גערופן, און אים געגעבן א באריכט פון די גאנצע זאך. ער האט הנאה געהאט און געזאגט אויב מען וועט ארויסגעבן א געשריבענע באריכט פון די גאנצע נסיעה, וועל איך צושרייבן אפאר שורות חיזוק וברכה, אזוי האט ער מיר צוגעזאגט, ליידער איז עס נישט געווארן למעשה.

עכ"פ האט מען געשפירט אז מען האט א רב פון דעם פריערדיגן אלטן דור, צו וועמען מען האט געקענט גיין רעדן, וואס ער האט פארשטאנען דעם ענין, און האט אלעמאל מחזק געווען. - איך האב גערעדט מיט אים כמה פעמים, איך געדענק נישט אין די אלע יארן קיין איינמאל נישט ער זאל מטיל ספק זיין. פונקט פארקערט, אלעמאל נאר מיט א שטארקע חיזוק, מחזק געווען, ער פלעגט זיך נאכפרעגן, ער האט געוואלט וויסן.

מען דארף געדענקען וואס חז"ל זאגן, אז מען איז מספיד א יוד, דארף מען זיין אחים בהספידא דהתם קאימנא, אז דער נפטר שטייט מיט אונז צוזאמען, מען דארף קוקן אויף זיך אליין, צו איז מען ראוי אז דער נפטר זאל וועלן שטיין צוזאמען מיט אונז, ווען א גרויסער עולם איז מספיד, דארף מען פרעגן צו איז ער צופרידן אז דער עולם איז אים מספיד, מען דארף זען אז מען זאל זיין אויסגעהאלטן, כדי ער זאל וועלן מיט אונז שטיין צוזאמען.

עס שטייט כל המוריד דמעות על אדם כשר הקב"ה מניח בבית גזיזו, מען דארף האבן די זכ"ל צו זיין ראוי, צו זיין מוריד דמעות על אדם כשר, מען זאל זיין פון זיין חבורה, מען דארף געדענקען וואס עס שטייט, אז ווען א יוד גייט אוועק פון די וועלט איז עס אזוי ווי א ספר תורה שנשרף.

און נאך אלעמען דארף מען זיך מחזק זיין אז לא אלמן ישראל, כאטש אז פריער האט מען געזאגט אז די צדיקים בלייבן נישט איבער, מען זעט נישט אפענערהייט אז עס זאל איבערלייבן, אבער דאך לא אלמן ישראל, מען דארף זיך מתחזק זיין אין אלע עניני עבודת ה' וואס מען וואלט בעדארפן צו לערנען פון דעם נפטר, און מען דארף זיך מתחזק זיין צו גיין אנטקעגן די עון הדור, די עון הדור היינט איז בלי שום ספק די חטא הציונות, אוודאי געוויס האט יעדער איינער זיינע אייגענע ענינים, מען דארף זיין אויסגעהאלטן אין אלע עניני עבודת ה', אבער דער כלליות'דיגער עוון הדור, דאס איז די ענין פון ציונות. ר' אברהם זצ"ל האט ממשיך געווען דעם דרך וואס ער האט געלערנט ביים הייליגן סאטמארער רב זי"ע, און איז אלעמאל געווען פון זיינע נאנטע מענטשן, במילא דארפן אונז ווייטער ממשיך זיין מיטן גאנצן כח ויפל מ'קען, אפילו עס זעט אויס אז מיר האבן נישט מיט וועמען, אבער דאך דארף מען נישט נתפעל ווערן, מען דארף ווייטער גיין.

מען דארף בעטן אז דער נפטר זאל גיין ביים כסא הכבוד, ער זאל מרעיש עולמות זיין, מי שאמר לעולמו די יאמר לצדותינו די, ער זאל זאגן אז עס איז שוין גענוג, דער הסתר פנים איז גענוג, דער חילול שמו הגדול איז גענוג, שוין געהענדיגט, עס זאל שוין בטל ווערן די שקר, די כפירה און די רציחה פון די ציוניסטישע מדינה זאל אינגאנצן בטל ווערן, וואס דאס איז זיכער אן עישוב צום ביאת גואל צדק - און מיר זאלן טאקע קענען זוכה זיין צום ביאת גואל צדק במהרה בימינו, און בלע המות לנצח, ומחה ה' אלקים דמעה מעל כל פנים, ונאמר אמן.

אברהם העברי

כל העולם כולו מעבד אחד והוא מעבד אחד (ב"ר פמ"ב ח')

פרקים והליכות חיים מפעולות צדיק מרן כקש"ת הגאון הקדוש
לוחם מלחמת האמונה בעוון ותעצמויות כחד מקמאי שריד לדור דעה
יחיד הדור רבי **חנינה אברהם לייטנער** זצוקלה"ה
אבד"ק בנין דוד דמאנטעווידעא
תלמיד מובהק למרנן מהרי"ץ **דושינסקיא** זצוק"ל
ורביה"ק **מסאטמאר** זצוק"ל

הכופרים על ארה"ק ועל עם ד', ובכל לבבו נפשו ומאודו חפץ
בביטולה ובהחלשת כוחה בכל אופן ומצב שהוא.
הוא אברהם, אברהם העברי, אברהם בעבר אחד וכל העולם כולו
בעבר אחד, אשר גם במצבי חושך ענו וערפל אשר רבים וטובים
נסחפו לרשת הס"מ וחיילותיו לעזור ולחזק לתת חרב בידי מנאצי
הוי' לחלל שם ד' ולהפיץ טומאה וכפירה בעולם, גם בזמנים אלו
עדיין עומד על עמדו באמונתו האיתנה כצור חלמיש וזועק בכל
כוחו בקול גדול כי יש אלקים בישראל ואין העולם הפקר ויעמוד
בשער המחנה ויאמר מי לד' אלי, - את כל זאת לא יוכלו אנשי
הפשרות ההולכים אחר זרם העולם לקבל וכל שכן לדבר ולספר
שבחו של צדיק זה. האנשים הללו אשר רודפים בכל עת אחר הרוע
והשלום האומרים שלום עלי נפשי כי בשרירות לבי אלך, אנשי
הפארטייען השונים הרוצים לחפות על כל חטא ופשע למען הגדלת
שמן וכבודם על פני תבל - כל אלו אם כי יתעטפו באדרת שער
לספר ולמלל גבורותיו של צדיק למען ילמדו את דרך ד' ללכת בה
בדרכי עץ חיים, אבל כשיגיעו הדברים לענינים אשר אין האוזן רוצה
לשמע ואין לבבות הפשרנים ויפי הנפש סובלתן, אז ימלאו את
פיהם חצץ ומים, וישמרו לעצמם את זכות השתיקה, ואת זכות
הדיבור ינצלו לספר דברים אחרים שלא ממין הענין, ואת המחויב
והנצרך יקיפו סחור סחור, כספדן המספיד את הבא בברית ישראל
זה מקרוב, אשר יספר אחר מטתו דברים ספורים ושבחים קצרים
אשר מצא בו באקראי. כזאת וכהנה עשו ועוללו הללו, לצער ולענות
את קדוש ישראל, אשר מסר את נפשו כל ימי חייו על דברים אשר
הם יסודי ועמודי עולם ובני אדם יושבי חושך וצלמות קטני דעת -
החכמים בעיניהם - מזלזלין בהם.

מן ההכרח והחובה בעת הזאת לחקוק בעט סופר כתיבה תמה
מעל גבי גויל וספר למען יעמוד לדור אחרון, לכתוב מעט מן המעט
מאת אשר עבר על רבינו הגדול ואת פרשת גדלותו אשר לחם
בשארית נפשו וכוחותיו את מלחמת האמונה נגד כל פורץ מול כל
מערער, ללא פחד ורתיעה מפני כל, וגם אם מררוהו נפש בעלי חצים
כותבי כתבי פלסתר אשר דרכם מאז ומקדם להשפיל בכל דרך את כל
מי אשר אינו הולך בדרכיהם הנלוזות, לא נסוג אחור לבו ובאש ובמים
קידש שם שמים, - זה אברהם, אברהם העברי, זרע אברהם אוהבי,
אשר הכיר את בוראו ועבדו בלבב שלם, זה הגרעין הנשאר אשר כל
רוחות שבעולם לא יזיזוהו ממקומו, חזק כחוקות שמים וארץ
המשמיע קול ד' בכח לפקוח עינים עורות, לשום לד' כבוד ותהילתו
מקצה הארץ, גם בעת אשר נחשכו המאורות וספו ותמו אמונים מבני
אדם אין גודר גדר ואין עומד בפרץ ומינות וטומאה חושך ואפילה
מלא כל פינה עד אפס מקום.

בימים ההם אין מלך בישראל איש הישר בעיניו יעשה, בזמנים
אלו אשר אין מנהיג ורועה לא מנהל ולא מחזיק בעדנו, נותרנו כעדר
בלי רועה וכספינה שאבדה קברניטה, אל לנו ליפול ברוחנו ולאבד
מוסרות, לחפש דרכים חדשות ומורים חדשים מחודשים ע"פ רוחות
הזמן והעת, כי יש לנו אב זקן שלא נשתנה ולא ישתנה מעולם ועד
עולם, אשר חיי עולם נטע בתוכנו, ולעולם ולנצח לא נמירהו ולא
נשנה דרכנו, וגם בסערת הזמנים לא נתפעל מכל הסוטים והנותנים
יד למכחישים ומסיתים, כי תורת אמת מסורה לנו והיא חיינו ואורך
ימינו ובה תלוי קיומנו, ואם לא תדעי לך היפה בנשים צאי לך בעקבי
הצאן ורעי את גדיותך על משכנות הרועים, זו היא תשובת הרועה אס לא
תדעי לך להיכן תלכי לרעות ללך, את היפה בנשים, שמדל לו הרועה מלהנהיג אותם,
לאי לך צעקי הלאן - הסתכלי בפסיעת דרך שהלכו הלאן והעקבים ניכרים, וזה הדוגמא
אס לא תדעי לך, כנסייתו ועדתו, היפה בנשים בשאר אומות, איכה תרעי ותנללי מיד

בהעלותנו על לבנו זכרו של צדיק כ"ק מרן הגה"ק מורנו ורבונו רבי
חנינה אברהם לייטנער זיע"א, עומדים לפנינו דבריהם הק' של חכמינו
ז"ל (מד"ר בראשית פר' פ"ב): אין עושין נפשות לצדיקים דבריהם הם הם
זכרונם - באשר כל משאת נפשו וחייו של גאון קדוש זה לא היתה כי
אם לעשות ולמלאות רצון קונו באהבה ולפרסם מלכות שמים בעולם
מול כל מחללי, גם תוך בזיונות והשפלות נוראות, אשר בהיותו בורח
מן הכבוד ומן השררה התעלה מעל כל השיקולים והנגיעות הפרטיות
והכלליות. ודאי ואין כל ספק כי אין לו לנשמתו - בפטירתו כבחיים
חיותו - הנאה כלשהי בהפלטת שבחים ותארים כשאר כל הרומי
מעלה שבדורנו זה החשוך והאפל, ולא יתן ולא יוסיף לו כלום לנחת
רוח לנשמתו כי אם ההיפך מזה, לתקוני שדרתך ולא לעוותי שקילא
טיבותיך ושדיא אחיזרא.

אמנם מה שכן נצרך ומחויב לנו, מה שהיה רצונו כל הימים בהיותו
עמנו עד אשר נלקח מאתנו בחטף זה עתה לא מכבר, וגם עתה בגנזי
מרומים במקומו המוכן בין צדיקים וקדושים הנהנים מזיו השכינה,
הוא שנלמד ונצעד בדרכיו וללכת בעקבותיו, לעשות כיוצא בו בכל
פעולותיו הברוכות לקדש שם שמים ולעמוד בפרץ כחומה בצורה נגד
פורצי הדת ובוזי כל קודש, לאמר מתי יגיעו מעשי למעשי צדיק זה,
אשר עבד את בוראו בכל כוחו בכל הזמנים ובכל האופנים, גם בעת
אשר לא רבים עמדו עמו, אבל עמדו נגדו בשצף קצף לבזותו
ולהשפילו כאחד הריקים, באשר כי ראו בו את האדם השלם אשר לא
תשלים נפשו בעובדת היות שם שמים מחולל ובוזי, אם ע"י שונאי
ומשניאי ה' אשר קמו על ד' ועל משיחו להעביר את ישראל מאמונתו
במשאות שוא ומדוחים, או על ידי קלי הדעת בלבוש ישראל אשר
עבור בצע שלמונים עמדו להפקיר את אמונתם ודתם בגלוי ובפרסום
לעיני ישראל ולעיני העמים בטענות ותואנות שוא ומדוחים, בהיתרים
של "רבנים" מתירי עגלים מדן ועד באר שבע, השקף והעכבר, למען
קיום "הפארטיי" ולהגדיל את שמה הגדול על חשבון התורה והמצוות
חוקים ומשפטים אשר נתנו לנו בחורב לעיני כל ישראל וקיבלנום
ברצון וענו כל העם נעשה ונשמע - ה"י.

רבים היו אשר התיימרו להספיד את רבינו הגדול ולספר אחר
מטתו את פרשת גדולתו ופעולת צדיק לחיים, איך שעבד את בוראו
בתורה ועבודה ביגיעה ומסירות נפש שלא על מנת לקבל פרס, ועוד
ועוד בדומה לזה, אבל לדאבון לב את העיקר השכיחו ואת היסוד
העלימו, בשגגה ואולי גם בזדון ומעל, באשר כמאז כן עתה ראו בו
ברבינו את האדם המתעלה מן המציאות ושונה ומובדל בתכלית
מהגיגי דעת הקהל, - האדם אשר איננו שוה ולא ישתוה לעולם
במציאות וסדר העולם של עתה, האיש אשר עומד בפרץ ולא חת
מפני כל והולך בדרך התורה והאמונה גם נגד כל רוחות הזמן על אף
כל, - האיש אשר אינו משלים בכל אופן שהוא עם השתלטות

המליקים לך להיות צניחם ולא יאזדו צניח, התצונני דרכי אצותיך הראשונים שקצלו תורתי ושמרו משמתי ומלתי ולכי דרכיכם (רש"י).

שהיה צריך מתוקף תפקידו להודיע לרביה"ק על התפטרותו, ומזאת חששו הללו עד מאד כמובן, על כן איימו הללו עליו לבל יעיז להודיע לרביה"ק ז"ל את הסיבה ליציאתו מן הישיבה, ואכן כך היה, ורביה"ק ז"ל הצטער מאד על התפטרותו, וביקש ממנו שלכה"פ יבקר מפעם לפעם בעתים תכופים בישיבתו למסור שיעור תורה או התעוררות לבחורים וכדומה). אבל גם כל זאת לא הזיזוהו מאומה והמשיך בדרכו - דרך התורה הכבושה והסלולה - עד יום מותו ללא חשבונות ונגיעות יהי' מה שיהי'. אז בתקופה ההיא פתח רבינו את ישיבתו הרמה "בנין דוד", אשר עומדת לתפארת עד זה עתה, כאשר מאות ואלפי תלמידים נתחנכו אצלו בישיבתו זו, בתורה ועבודה וכל מדה ישרה, ורבים יצאו משם להוראה במקומות רבים בעולם בזכותו של רבינו זצוק"ל.

באותו זמן מצאו שארית יראי ד' וחושבי שמו הנרדפים מקום להניח את ראשם להתכנסות כל האחים לדעה בבית מדרשו של רבינו בויליאמסבורג (וכן בביהמ"ד 'נתיבות עולם'), ומתקופה זו והלאה היווה בית מדרשו של רבינו מקום ועד להתחזקות עבור חבורת "נטורי קרתא" ויראי ד' בארה"ב, כשרבינו ז"ל מחזקם ומעודדם בכל כוחו, ומאז והלאה הלכה ונבנתה חבורת "נטורי קרתא" בארה"ב בעידודם של גדולי ישראל בימים ההם, ומהם יסוד ומהם פנה ביתר שאת עד היום הזה, כ"י.

כמו"כ התחילו אז בתקופה ההיא לפרסם כסדר במצבים שונים ובכל עת מצוא, מודעות הסברה בכת"ע הגויים (כה"נו יארק טיימס" וכדומה) להסביר את עמדת היהדות החרדית ואת ההתנגדות לרעיון הציונות ולמדינתם ולכל פעולותיהם, כאשר רבינו ז"ל עומד על המשמר ועובר בקפידא על כל נוסח המודעות, מה שנמשך עד עכשיו בעזה"ת.

ידע גם ידע רבינו ז"ל כי בכל זאת לא ירכוש אוהדים ואוהבים, אבל כדרכו מעולם לא שת פניו אל הכבוד המדומה, וכבר בימים אלה בא רבינו במצור ובמצוק על ידי הללו שבקרב המחנה אשר לא היו מאוהדי היהודים אשר ש"ש בראש מעיינם ומקנאים קנאת האמונה ללא פשרות וללא ויתורים. הדברים באו עד כדי כך כי בהלווייתו של מרן רביה"ק מסאטמאר זיע"א לא הניחו הללו את רבינו להספידו, אם כי היה תלמיד ותיק ומובהק וחביב אצל רביה"ק ז"ל עד אשר סמך את ידו עליו בכל הדברים ולמד אתו ביחידות וקבל ממנו את דרכו בכל הענינים כידוע.

בשנת תשמ"ב התקיימה בארה"ב אסיפה כללית של גדולי הדור, בה נטלו חלק רבינו ז"ל ומרנן הגה"ק אב"ד וואידיסלאוו זצ"ל הגה"ק מקאשוו זצ"ל והגאון רבי אביגדור מיללער זצ"ל ולהבחל"ח כ"ק אדמו"ר מסקולען שליט"א והגה"צ רבי מאיר וועבערמאן שליט"א ועוד, כשעל הפרק נידונה שאלת השתתפות בבחירות לשלטונות בארה"ב את אלו המועמדים המועדדים ומחזקים חוקי תועבה והשחתה ודומיהם, וחתמו אז כל הרבנים המשתתפים על איסור חמור לבחור בהם, אמנם לאחר זמן חזרו בהם כמה רבנים ואדמוורי"ם אשר השתייכו לאלו הקהלות והפארטייען אשר תאות ממון ושררה הכריעתם, ובעזות מצח חזקו ועודדו ראשי אלו הקהלות להללו מחוקקי חוקי תועבה, ופעלו בדרכים של ממש לבחירתם לראש, עד כי גם הזמינו והביאו לביקור כבוד במוסדות התורה בויליאמסבורג את ראש הפושעים - ישראל מומר המחזק חוקי סדום רח"ל - דבר שגם אצל הגויים הוא מתועב ומאוס. רבינו ז"ל כאב לבו עד מאד עד דכדוכה של נפש על דבר זה, שאין לו אח ורע ושום הסבר וטצדקא כלל, אחר שגם רבניהם של אלו היו מהחותמים על האיסור לבחור ולכבד לכאלו, ורק כי זדון לבם השיאם לנטות אחרי הבצע והממון גם

היה זה בחורף שנת תשכ"ט, כאשר עשרות אברכים יראים ושלמים מקהלת סאטמאר בארה"ב מתלמידי מרן בעל הויאל משה זיע"א אשר נפשם כאבה על החילול ד' הנורא ובזיון שם ישראל המתחלל יום יום ע"י מדינת הכפירה גמרו אומר לקיים את פסק מרן רביה"ק מסאטמאר זיע"א לקדש ש"ש בגלוי ובפרסום לעיני אומות העולם ולהכריז קבל עולם כי היהדות הנאמנה מתנגדת בכל תוקף להשתלטות הציונים ולכל פעולותיהם המושחתות והמופקרות, וסדרו יחד מחאה רבתי נגד עצם המדינה הציונית ברחובות קר' מול בניני היו-ען במאנהעטן, (היה זאת בתקופה אשר הציונים התגרו בנשיא קובא, וגם על זאת היתה דבר המחאה להודיע ולגלות כי אין לשומרי תו"מ שום חלק בזה כלל וכלל), ותלי"ת כי מעשה המחאה הצליח עד למעלה מן המשוער ופעולתם עשתה פרי, ודבר המחאה שהיתה אז היחידה במינה - נתפרסם ונתוודע אל כל גויי הארץ בכתבי עת ובכלי הפרסום בעולם. הבע"ב מחברי הנהלת 'סאטמאר' דאז שלא היו מהחובבים - בלשון המעטה - את אלו המושחרים אשר כבוד שמים בראש מעיינם ואינם משתווים עם הזרם והנוחיות ואין בהבנתם כי העיקר הקודם לכל דבר הוא הגדלת שם הפארטיי חיזוקה ופרסום שמה בעולם, וכבר מזמן חפצו להפטר מהם, מצאו עתה בזה עילה לנגחם ולהטפל עליהם בתאונות שוא כי ביזו את מרן רביה"ק מסאטמאר זיע"א (אשר לא היה אז בקו הבריאות ושהה אז בעיר מרוחקת, ובתוך כך עוללו הללו את חפצם כפי רצונם ככל העולה על רוחם), במה שעשו מעשה ללא נטילת רשות ממנו ושזה נגד רוחו ורצונו ודעתו וכו' וכו', וממחשבה למעשה עשו בעלי בתים הללו להוציא את כל משתתפי המחאה הנ"ל מתוך קהלת סאטמאר, תוך הטלת איסור דריסת רגל בכל בניני המוסדות - כנוסחתם הידועה מאז ועד עתה, וגם בילדי ישראל שלחו ידם לשלוח ולזרוק ממוסדות החינוך את כל הילדים השייכים למשפחות הללו, והכל כאילו בצדק וביושר ובעצת רביה"ק זיע"א - דבר שהיה שקר וכזב גמור כידוע.

או אז קמו וגם נצבו הגה"ק בעל תורת א' משאפראן זצ"ל והגה"ק בעל כונת הלב מקראסנא זצ"ל, ויחזקו את הנרדפים ויפרסמו באזני כולם כי הצדק עמם ודבר טוב עשו בעמם לקדש ש"ש לעיני הגויים ולהסיר חרון אף ד' מעל עמו, וכי אין צדק והיתר כלשהוא לרדפם ולהוציאם מתוככי המחנה. גם חבורת "נטורי קרתא" פעיה"ק ירושלם בראשות מוריניו רבי אהרן קאצינעלנבויגען זצ"ל ומוריניו רבי עמרם בלויא זצ"ל יצאו לימין השרידים מקדשי השם אשר היו נתונים במצור ובמצוק מחמת המציק מכם ובכם, והוקיעו בכל התוקף את הבוגדים מקרב המחנה המרימים יד לרדוף ולהציק את יראי ד' העושים באמונה כדרך התורה המסורה לנו. גליונות "החומה" מלאו אז בעשרות מאמרים מכל חברי ואוהדי "נטורי קרתא" בארץ ישראל ובחו"ל ובראשם ממוריניו רבי עמרם ז"ל ומוריניו רבי אהרן ז"ל - לחזק ולעודד שבורי לב ולשבר מלתעות רשע. גם דבר המחאה על כל פרטי, וכל הכרוזים שנתפרסמו בה, הופיעו אז בגליון "החומה" בהרחבה.

רבינו ז"ל נמנה אז כאחד מחשובי המגידי שיעורים בישיבתו של מרן רביה"ק מסאטמאר זיע"א, וגם הוא עמד לצדקת הנרדפים בכל עוז ותוקף כדרכו כל ימיו, וחזקם ועודדם להרבות בפעלים ללא חת ופחד. הבע"ב מחברי ההנהלה מיררו אז את רבינו ז"ל, ובדרכים מכווערים ובכפיות של ממש פעלו הללו שרבינו יעזוב את תפקידו אשר בו כיהן עד אז ע"י מינוי והוראת רביה"ק מסאטמאר ז"ל, (ובהיות

על חשבון חילול שם שמים רח"ל. באותו זמן פרש רבינו ז"ל מארגון "התאחדות הרבנים" אשר ידם היתה במעל הזה, ומני אז והלאה הدير רגליו והפסיק להשתתף בשום אסיפה מאסיפיותיהם.

בעת פרוץ הפרץ והוקם עגל הזהב אשר בשם "פאבליק סקול" יכונה בתוככי קר' נאמנה "קרית יואל - מאנארא", היה אז רבינו מהיחידים והבודדים ממש אשר לא חתו מפני כל, ולא נרתעו מקול שפעת הקלגסים וקול צחוחי החרבות, וכנחשון בשעתו יצא רבינו ז"ל יחד עם שאר שרידי הרבנים אשר לבבם עוד רד עם א-ל לזעוק את זעקת האמונה המתחללת באופן מחפיר ע"י פושעי ישראל מזרע עמנו עבור בצע כסף, וחתם אז יחד עם מרן הגה"ק מקאשוי זצ"ל ושאר הרבנים על איסור חמור על כל הנוגעים בדבר ועל ההורים לבל ימסרו את בניהם למוסד שמד זה אשר חרת על דגלו כפירה ופריקת עול תורת ד' ומנהליו הצהירו מפורשות לעיני כל ישראל והעמים כי כפר ישראל באלקיו ולא ישמע ולא יפקד שם שמים בינות כותלי זה המוסד, ואכן רבים ישנים הקיצו מהתרדמה ומלטו את עצמם מהסכנה, ומנעו את עצמם מלשלוח את ילדיהם למוסד אסור זה, על אף גם כל הרדיפות וכח הזרוע אשר הטילו עליהם ללא מעצור והפסק כידוע.

רבינו ז"ל כמאז ומקדם היה זהיר מאד לבל לפגוע במאן שהוא, ובפרט לבל לצאת חוצץ נגד קהלות שלמות וכ"ש וק"ו נגד הקהלה הגדולה אשר שמו של מרן רביה"ק מסאטמאר זיע"א נחרת עלי, וגם בתקופה ההיא היה זהיר וחשדן מאד לברר את כל הפרטים על בורין מכל הצדדים, ואמנם לאחר שנתוודע ברורות אחרי דרישות וחקירות ממושכות את המצב האמיתי כמו שהוא, אז יצא במחאה גלוי בפרסום ובגלוי נגד השמד המבהיל המתרחש ברחובות "קרית יואל" ע"י נכבדי עם בשיתוף רבנים דיינים ואדמורי"ם, ולא נרתע ולא פחד ולא חת מפני כל דבר בעולם, ובמסירות נפש בלתי אנושית עמד איתן והמשיך במלחמתו - מלחמת האמונה נגד עוקרי-ה ובזוי-ה בפרסום ועזות מצח עבור בצע כסף רח"ל.

בתקופה מרה ואיומה זו היה רבינו נטול חושים וכל כולו כאש להבה גחלת בוערת באש האמונה, וכאברהם אבינו בשעתו עמד בעבר האחד של כל העולם ופרסם אמונת ד' ודעת תורה הצרופה מול החילול ד' המבהיל בינות ישראל והעמים, אשר הוקמה ונעמדה בתמיכת דיינים ואדמורי"ם אשר תרקבא דדינרי שקלה אצלם את הכף להעלים עין מע"ז ושפיכות דמים וכל הרעות ולאשר במו ידם את מערכת השמד, וגם כאשר הגיע המצב עד כדי בזיונות חירופין וגידופין ושפיכות דמים של ממש, לא זז רבינו ממקומו, ומסר את תמצית דמו, לבו נפשו ומאודו לבוראו ית', ובמסירות נפש עילאית המשיך את קול האמת והיחיד, כשהוא גונח דם וכל כולו פצוע ושותת על שברון בת עמו רח"ל.

גלי ההשמצות יצאו אז מבית מדרשם של הללו מחזיקי שקץ ה"פאבליק סקול", חירופין וגידופין שטרם נשמעו מעולם, ואשר אין להם אח ורע בתולדות ישראל, וכל זאת לא רק משולי העדה ריקני-ה ופוחזי-ה - שלא חסרו שמה כלל וכלל, רק מהרבנים והמנהיגים העומדים בראש ההנהגה המושחתת, ביזו הללו את רבינו ז"ל בכל דרך ואופן שרק היה ברשותם, והורידו את כבודו עד לעפר בהשמצות מגונות ובכינויים של גנאי הכי גרועים כזכור לכל, וגם זאת לא רק בחוצות כי אם בינות כתלי ביהמ"ד במעמד אלפי בני ישראל רבנים ודיינים. כזכור לכל "דרשת משתה היין תורה" ביום הפורים בה נשמעו ע"י ראש הכנופיא בעידן דנכנס יין ויצא סוד - דברים חמורים ומגועלים נגד רבינו ז"ל, בלשוונות מכוערים והוצאת ש"ר באופנים

השייכים לשונאי ישראל שאינם בני ברית, תוך השפלת כבודו לעשותו כאחד הריקים רח"ל.

מצב זה נמשך שבועות וחדשים, בגליונות שטנה וכרוזים מופצים ובדרשות דופי במעמד אלפים, אבל כאמור לא התייחס רבינו ז"ל לכל זה כמלוא נימה, ולא שינה את דעתו בכל הזמנים, וקיים בעצמו דברי דוד ע"ה ואדברה בעדותיך נגד מלכים ולא אבוש זדים הליצוני עד מאד מתורתך לא נטיתי חבלי רשעים עודוני תורתך לא שכחתי כמעט כלוני בארץ ואני לא עזבתי פקודיך, כי יותר היה מצטער וכואב על חילול ד' הנורא וצער השכינה יותר מחילול שמו ובזוי כבודו, כי בגודל אהבתו ויראתו אשר היה טבוע בו כל ימיו מסר את כל גופו וכבודו לבורא כל עולמים, ושום דבר לא הרתיעו מעשות חובתו בעולמו - לקדש שמו וכבודו בעולם ולקנאות קנאת ד' נגד זדים פורצים המעבירים את ישראל מעל דתם ואמונתם ומחללים ש"ש בפרהסיא וביד רמה ה".

אז, אחר שערוריית דרשת הדופי של "משתה היין תורה", נחלץ זקן הרבנים משיירי כנסת הגדולה מרן הגה"ק מקאשוי זצ"ל כגבור במלחמה, ובדרשת שבת הגדול שנת תשנ"ה מחה גלויות נגד חילול כבוד התורה האיום אשר נשפל והורד עד לעפר רח"ל, ע"י הללו המדברים על צדיק עתק בגאווה ובוז מצדיקי רשע ומרשיעי צדיק העומדים בראש ההנהגה, ובשברון לבו הכואב ביטא את המצב החמור המתרחש, ואלו דבריו אשר דרש אז קדוש ישראל במקהלות רבים:

... איך בין דאך נישט קיין היינטיגער, איך געדענק מחלוקת, אין אלע צייטן איז געווען מחלוקת, אבער אזאנס איז קיינמאל נישט געווען מבזה צו זיין א חשובער רב, פון די גרעסטע לומדים, פון די גרעסטע תלמידי חכמים, א איד א צדיק, מיט בזיונות עצומים, ובחנם על לא דבר.

... ווי אזוי קען דאס זיין, אז דא זאל אזאנס געשעהן? עס טאר ערגעץ אנדערש אויך נישט זיין, אבער וויליאמסבורג איז דאך שטענדיג געווען די שפיגל פון די וועלט, פון דא זענען ארויסגעוואקסן די שענסטע פירות, און היינט איז דאס געווארן אשפה, אזא ירידה, ווי אזוי מעג דאס זיין? מען איז מבזה אזא תלמיד חכם א גאון עצום, אויף אזעלכע אופנים, מען ווארפט שטיינער, מען איז מבזה מיט בזיונות עצומים, אייביג זענען געווען טיפשים, וואס האבן געפירט מחלוקת, איך האב ב"ה נישט קיין שוואכן זכרון, איך האב שוין דורכגעלעבט אסאך מחלוקת, דער בעל דבר האט אייביג געארבעט, אבער אזא זאך איז נאך קיינמאל נישט געווען, פאר הונדערטער יארן אויך נישט.

... איך בעט ברחמים די אלע וואס האבן שייכות צו דעם, זאלן מקבל תענית זיין און מפיס זיין דעם רב פנים אל פנים, ווייל מען שפילט זיך מיט פייער, און ווער עס קען דאס נישט, זאל דאס טאהן אויף אן אנדערן וועג וואס מען קען יא טאהן.

... טאטעס זאלן מחנך זיין די קינדער אז נישט דאס איז דער וועג, אויף דעם וועג קען חלילה פארגעסן ווערן דער "המלכין פני חבירו ברבים אין לו חלק לעולם הבא", און וואספארא פירות קענען וואקסן פון דעם? די גאנצע תורה ווערט ח"ו בטל, מען וועט נישט קענען זאגן קיין מוסר מער, ווער וועט זאגן א ווארט? אויב איינער וועט עפעס זאגן, וועט מען באלד שרייען און מבזה זיין, שייגעץ, פושעי ישראל, די וועלט וועט זיך אויפהערן, מען וועט נישט קענען זאגן תוכחה.

מען נעמט אוועק דעם כבוד פון רבש"ע! כבוד פון רבנים און תלמידי חכמים! אזאנס איז קיינמאל נישט געווען. מען זאל געדענקען אז "המבזה תלמיד חכם אין רפואה למכתו", מען טאר נישט מבזה זיין קיין תלמיד חכם, און אפילו א סתם איד טאר מען אויך נישט מבזה זיין.

עוד זכור היטב לתושבי וויליאמסבורג, אותם זמנים אשר שם רבינו היה למשיסה בבזיון והשפלה, עד כי ילדי המוסדות זרקו לעברו

בשעתו וכנחשון על הים, וכפנחס בן אלעזר קינא קנאת האמת וחיזק את פעולות הקידוש ש"ש בעתות הקשים ואת כל העוסקים בפעולות הברכות, ורק בזכותו - על ידי תמיכתו ועידודו לא נשבת קול האמונה להלך בעולם, ותליית כי כאשר יענו אותו כן ירבה וכן יפרוץ, וגם אחרי רדיפות וגלי השמצות וחירופין מ"מכם ובכם", עדיין קיימים עד היום הזה יהודים נלבבים אשר אינם נרתעים מפני כל, וכצור חלמיש עומדים תמיד איתן לפרסם ולקדש ש"ש בכל העולם, ובזכותם אנו חיים וקיימים בדור חשוך ואפל זה.

היה זה בחודש אייר שנת תשס"ב, כשחבורת נטו"ק בארה"ב השתתפו בהפגנה גדולה שערכו הערבים נגד המדינה הציונית ופעולותיהם לדכא את העם הערבי, בכדי לפרסם אצלם את דעת העם היהודי נגד הכיבוש הציוני ונגד כל פעולותיהם האסורים הממיטים סכנה ושואה על כל ישראל בכל מקומות מושבותיהם, וב"ה כי פעולתם עשתה פרי, ונתפרסמה השתתפותם בכל הכת"ע בעולם ובכל כלי הפרסום, וגם שם באותה ההפגנה פרסמו הערבים כרוזים: "היהודים כן! ציונים לא!", והוכר ונתגלה קבל עולם את ההבדל והסתירה שבין הציונות ליהדות ובין המדינה הציונית לעם היהודי, ונתקדש ש"ש בעולם, ואמנם הרשעים ומחזיקי רשע השקט לא יוכלו, והתחילו במסע רדיפות והשמצות בכתבי עת הציוניים בארץ ובחו"ל נגד משתתפי ההפגנה מקדשי ש"ש כי הם מחזקים ומעודדים רוצחים, והנם "שופכי דם ישראל" ומחללים שם שמים ושאר טענות שטות והבל טפשות ורשעות, ולדאבוננו ולחרפתנו נצטרפו להם גם הכתבי-עת המשתייכים לחוגים הנקראים 'אנטי ציונים' כה'דער איד' ו'העדה' ושאר מרעין בישין, גם ארגון 'התאחדות הרבנים' יצאו בקול תרועת מלחמה לדכא את שארית פליטת ישראל העומדים בקשרי המלחמה נגד הטומאה הציונית, וללא בושה פרסמו הללו בכתבי עת הגויים בשם "היהדות החרדית שבגולה" כי משתתפי ההפגנה אינם מייצגים כי אם את עצמם והעם היהודי כולו מתנגד לפעולות כגון דא, או אז קם רבינו ז"ל ופרסם מכתב גלוי בחתימת ידו כי "יען ששמעתי שיש מערערים אליהם באתי בזה לגלות דעתי שאדרבא תחזקנה ידיהם וכו' ומי שאומר שאין ללכת עם הערבים בשו"א הבל יפצה פיהם כי אדרבה הוא דרך מובחר מכל הבחינות כנ"ל וכו' וכל הרודפים או מגדפים באיזה אופן עתיד ליתן את הדין ואדרבא כל אחד צריך לחזקם בדיבור ובמעשה בממון ובגוף".

אין לתאר את הלחצים אשר ניתנו על ראש רבינו ז"ל למען כי יחזור בו ממכתבו החוצב אשר נתפרסם בכל העולם לרווחת הנרדפים ולמורת רוח ההמון, רבנים ובעלי בתים ועשירי הקהל באו אז אל רבינו ז"ל באיומים כי באם לא יחזור בו וימשיך בתמיכתו המלאה באלו ה"משוגעים" המתחברים לערבים ו"שופכים דם ישראל", הרי כי יאבד את מעמדו בעיני הקהל, ואף יאלץ לסגור את כתלי מוסדותיו באין תומכים ומסייעים, וכהנה וכהנה שאר איומים קשים ומרים אשר פעלו ללא לאות אנשים רבים נגד האחד היחיד - רבינו ז"ל. זכורים לטוב ולברכה מרן הגה"ק מקאשוי זצ"ל ולהבחל"ח הגה"צ רבי מאיר וועבערמאן שליט"א אשר חיזקו את רבינו ז"ל ועמדו לימינו בכל עוז, ושלחו אליו תמיכה ועידוד לבל יכנע לנסיון הלחצים והאיומים ויעמוד על מעמדו בתוקף בלא זיז וניע כל שהוא. גם הגה"ח מהרי"י דאמב שליט"א שלח אז מכתב חיזוק ותמיכה וברכת יישר כח לרבינו ז"ל על מכתבו הנלבב ועל עמידתו על משמרתו חזק ואיתן כצור חלמיש לימין מקדשי ד' הלוחמים ללא חת נגד טומאת הציונות ללא התפעלות מכל רוחות הזמן הסוערים עולם ומלואו.

רבינו ז"ל אמר אז אל מקורביו אשר ניסו להניא מתמיכתו הפומבית לפעולות אלו בטענה כי הנם דואגים על כי יאבד את מעמדו

כדורי שלג ברחובות, ולא ההין אף איש לדרוך על מפתן בית מדרשו או להשתתף באיזשהו דבר אשר רבינו ז"ל היה קשור בו, כי פחד הטעראר הילך אימים בכל הרחובות ובכל השווקים, ואוי לו למי שנתפס ב"עוון" של קשר ושייכות כלשהי עם רבינו ז"ל, כי אז מיד הותר דמו של הלז ויטפלו בו כדבעי "שלוחי ונכבדי" הקהל בדרכי אלימות וטעראר השחתה והיזק נפשות וממון, וצאצאיו יהיו נזרקים אל מחוץ לכותלי המוסדות ללא שום תירוץ ומענה, ואין עונשין אלא א"כ מזהירין, כי כבר נתפרסם אז בין כולם מודעת החלטת "טובי" הקהל תחת המיילים "אזהרה חמורה" בה הובאו "איסורים חמורים" אל כל הקשורים לקהל בזה הלשון:

(א) קיינער פון די בני קהלתינו טאר נישט אריינטרעטן בביהמ"ד של הרב הנ"ל אדער אין זיינע מוסדות.

(ב) הרב הנ"ל איז אסור דריסט רגל בכל מוסדותינו הקדושים בכל אתר ואתר.

(ג) איינגעשטעלטע פון אונזערע מוסדות וועלכע וועלן ח"ו עובר זיין על האיסור הלז קעגען מער נישט זיין קיין מחנכים פאר אונזערע קינדער און וועלן אפגעזאגט ווערן פון זייערע פאסטענעס תומ"י בלי שום טו"מ.

כאחד מנסיונות העריצות והטעראר אשר פעלו אז נגד רבינו ז"ל ללמדו 'לקח' על עמידתו בפרץ, שלחו הללו אל ביתו אחרי איזה דרשה שדרש נגד הפס"ל אנשי מכבי אש לכבות את הלהבה אשר כאילו נאחזה בביתו בכדי לטרדו ולהציקו, רבינו ז"ל התבטא אז אל אנשי ביתו בלהט אש קודש כי "אש להבת האמונה אי אפשר בשום אופן לכבות במים" - מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה ונהרות לא ישטפוה.

כמסופר לעיל עמד רבינו ז"ל תמיד לימין אנשי נטו"ק לכל אורך פעולותיהם, ובפרט בענין הפרסום לאומות העולם את התנגדות היהדות לציונות עם כל המסתעף מזה, אשר כידוע עמד בזה הענין בכל התוקף והעוז והחזיק ביד העושים והמעשים לזה הענין הנשגב מתחילת התהוותם עד יומו האחרון, עד כי לפני כל פעולה ומעשה שנעשה בזה הענין נדברו העסקנים המסורים שליט"א עם רבינו ז"ל את הדרכים והאופנים הרצויים המצטרפים, וגם בשעת מעשה הפעולות עמד רבינו ז"ל בקשר איתן בכל הפרטים הנעשים ועל פיו ישק כל דבר כשרבינו ז"ל נוטל את מלוא האחריות על כתפיו, ולא אחת הטריח את עצמו והקריב מזמנו למען הענין הלז, וכל זאת לא בהסתר ובהחבא כי אם בפרסום גלוי בכל עת וזמן בקריאות בכתב לתמוך בכל דרך להמשך הפעולות וגם בדרשות חיזוק ועידוד בפומבי בכל הזמנים. גם רבינו ז"ל בעצמו עסק כפי יכולתו לפרסם אצל אומות העולם את אמונת ישראל מול הכחש הציוני, ופעם אחת בשנת תשס"ה גם בא אליו חוקר מלומד מארץ שוועדן לחקור ולהתוודע מהם היהודים האמיתיים ומה דעתם על ענין הציונות והמדינה, הקריב לו רבינו ז"ל מזמנו היקר להסביר ולהבהיר לו את הענינים בטוט"ד.

כידוע וזכור לכל, עברו על חבורת נטורי קרתא כמה וכמה גלים קשים ומרים במשך הרבה עתים וזמנים, ובפרט בעתות אשר חפץ ד' בידם הצליח וכח הקליפה הציונית נחלשה, ונתבזה שמה וכבודה בעולם ע"י הפרסום בכל העולם כי עם ד' אינם בני ברית עם המדינה הציונית וכי אין הציונים מייצגים את "ישראל" האמיתי שומרי תו"מ בכל פעולותיהם האסורות והמושחתות, או אז בזמנים אלו נתלקחו כל כתות הציונים - חרדים וחפשיים כאחד - ללחום את מלחמת קיומם ולצאת בקול תרועת מלחמה נגד אנשי נטו"ק ולהשמיצם בכל דרך ולרדפם עד מות. רבינו ז"ל היה היחיד ממש כאברהם אבינו

הקהל ולבלריו ורבניו והנספחים אליהם אשר לא נתנו לו מנוח בטרדות ומכאובים בלתי פוסקים כידוע ליודעים.

לא נח רבינו ז"ל מהרדיפות אשר רדפוהו אנשי דמים בגין עמידתו בפרץ על משמר הדת והאמונה, ושוב נורו לעברו - וזאת בימי זקנותו וחולשת גופו - אבני קלע ובליסטראות ע"י הפלוגה שנתפלגה תחת חסותם של לבלרי "דער איד", אשר כבר עמד בחזקתו להשמץ ולבזות את כבודם של גדולי ישראל השרידים אשר אינם נכנעים תחת סמכות מרותם, וגם באותה תקופה עדיין לא שבתו ממלאכתם וממקחם הרע אשר לקחו לעצמם, ובמאמר אחד בכת"ע הנ"ל בשם "חסידישע אוואנטוריסטן" (מטורפים חסידיים) שנכתב ע"י אחד מהוגי דעותיהם בשם הערצל פרענקל, התלוצצו ולעגו מרבינו ז"ל בכנותו אותו בשם "שטיבל רבנים" אשר אין דעתם מיושבת וקובעת, וגם כשנשא זה האחרון מדברותיו מע"ג איזה ראדיא ציוני בארה"ב בכדי "להסביר" את עמדתו ועמדת קהל פלוגתו נגד ה"עושי מעשי טירוף" העומדים במלחמתם נגד הכפירה הציונית ומדינתם, פער שוב את פיו נגד רבינו ז"ל כי הוא שולי ויחיד משונה ומוזר שאינו בר סמכא כלל לדון בכאלו דברים ומכ"ש שאין צריך לשמוע אליו ולהתייחס אל דבריו, אבל גם כל זאת לא שינו ולא פעלו זיז כלשהו ברבינו ז"ל, כי בשלמות נפשו אשר זוכה בטהרה כל ימיו התעלה מכל מאורעות הבלי העולם ומכל פעולות קטני האישים עם כל בלבוליהם ורדיפותיהם, ואם כי סבבוני כלבים עדת מרעים הקיפוני ושרים רדפוני חנם אבל מדברך פחד לבי, וגם אם צר ומצוק מצאוני מצוותיך שעשועי - ואני בתומי תמכת בי ותציבני לפניך לעולם כי אלקים משגבי אלקי חסדי.

קשה סילוקן של צדיקים כשריפת בית אלקינו, הצדיק אבד לדורו אבד, אזל גברא דמסתפינא מיני'. כל שרשרת חייו של הגאון קדוש אמיץ בגבורים זה היתה רצופה בצער ומכאובים, אשר מסר את עצמו למען כבוד ש"ש וקבל את כל אשר עבר עליו באהבה וברצון ובחפץ לבב, ובהיותו בתוכנו היינו בטוחים ומעודדים בראות עינינו ולא זר את מלאך המושיע באמונתו ומסירות נפשו, ועתה אבוי, כי חסרנו את כל אלה, ונותרנו ערומים נטולי מחסה ומשען בדמות הנוגה של רבינו זיע"א לחסות בצל כנפיו בעת זעם ומצוק. יהיו נא הדברים המעטים הללו לעילוי ולנחת רוח לנשמתו הטהורה של רבינו ז"ל להעלותו בעילוי אחר עילוי בעולם שכולו טוב, בפרסום והפצת דרכי איש ופעולות צדיק אשר פעל בלתי לד' לבדו לעשות נחת רוח ולפרסם שם כבוד מלכותו בעולם, ובכך נוכל לעשות רצונו ולמלאות כבודו כי רצונו של אדם זהו כבודו.

נעתיר בתפילה כי ירא ד' ויביט ממרומים על מצבנו החשוך השפל והירוד לפקוד בפקודת ישועה ורחמים את שה פזורה נדחה - שרידי יראי ד' העומדים באמונת אומן בימי נסיון חושך ענן וערפל, רני בת ציון הריעי ישראל שמחי ועלזי בכל לב בת ירושלם בעת ההוא אביא אתכם ובעת קבצי אתכם כי אתן אתכם לשם ולתהלה בכל עמי הארץ בשובי את שבותיכם לעיניכם אמר ד'.

הרם והנכבד בקרב הציבור הרחב, כי מצדו הוא מסכים לכל אשר יהי' ואינו חושש על התוצאות, והגו מוותר על מעמדו ומסכים בכל לב להיות נמנה בין הציבור יחד עם "המשוגעים המטורפים" מקדשי ש"ש, כך כי אין להם מה לדאוג על מעמדו - פי צדיק יגה חכמה ולשונו תדבר משפט תורת אלקיו בלבו לא תמעד אשוריו.

בעת הפרשה בשנת תשס"ז העעל"ט, אשר חמשה יהודים מחבורת נטו"ק כתתו רגליהם בשליחת והסכמת רבינו ז"ל בכינוס שנערך ע"י נשיא איראן נגד המדינה הציונית, בכדי לקעקע את השקר הציוני בהתגרותם בשם 'ישראל' הכללי במדינות וממלכות אדירות ובנשיא איראן, ובכדי לתת את הפרסום הכי גדול בכל מדינות וקצוי תבל כי יהודים מתנגדים לרעיון הציוני ולמדינתם וההבדל בינותם כהבדל של אש ומים חושך ואור, וב"ה כי נתפרסם בפרסום אדיר מתחילת העולם ועד סופו אצל למעלה ממיליארד גוים כי יש אלקים בישראל, ואמנם כמו בכל דבר טוב כן גם כאן, קמה דממה לסערה ונתעוררו כל יפי הנפש למיניהם בצעקות וזעקות מחרידות משונות כי יש כאן ענין עם "רוצחים" המשתפים את עצמם עם שונאי ישראל כדי לכלות את עם ישראל, ושאר גידופין ושקרים מצוצים מן האצבע אשר נאמרו ונשנו אז הלוח ושנה על ידי כל החנפים והצבועים אשר נפשם כאבה על העלבון הצורב אשר קבל האליל הציוני לעיני כל העולם, וגם כל קהלות וארגונים שונים אשר מעולם היו שונאים זה את זה אבל מיראתן של ישראל עשו שלום ביניהם וביד אחת כאיש אחד בלב אחד התחברו ונעמדו כל הכת"ע של הציונים יד ביד כולם יחד כאחד - המודיע יתד דער איד משפחה בקהילה די צייטונג ידיעות ומעריב העדה ושאר כותבי כתבי פלסתר, וגם חתימות ומכתבים של רבנים ודיינים מכל החוגים והגוונים בכל קצוות תבל ואפסי ארץ יצאו אז בקול מחאה נגד הכבשה היחידה - חבורת "נטורי קרתא", תוך שברון לבב על מפלת והחלשת כח הטומאה והכפירה אשר נתאשרה ונתקבלה באותה עת במוחות כולם ללא עוררין.

המצב הגיע עד כדי כך כי לא היה אף רב אחד ושום קהלה בעולם אשר יכלו לגלות ולהביע את דעתם בפומבי לעמוד לימין הני יחידים מקדשי ד', כי רוח הזרם שלטה בכל עוז בכל המקומות ובכל המוחות - הן של יושבי קרנות והן של יושבי אהלים, עד שגם ברי לבב אשר עד אז עמדו איתן ולא התפתו אחר הזרם כרעו ברך ללכת שולל אחר הזרם והרוח ודעת הקהל וההמון הזועם הלהוט אחרי הסתת הכתבי עת הציוניים החרדיים עם כל שקריהם וכזביהם, עד אשר קול האמת שבת וילכו כולם אחר ההבל ויהבלו, אבל גם בעצת חושך ויום ענן אחד יחיד היה רבינו ז"ל אשר כדרכו לא נשא פנים ולא נרתע ולא חת מן הקרובים ומן הרחוקים, בהיות שמו מפורסם כהרב היחידי אשר תומך ומעודד מעשה זה וכי על פיו נעשו הדברים, וגם בעת אשר שלחו השלוחים משלחת של עשרה "רבנים" אל רבינו ז"ל שיהין להסיר את שמו מכל הפרשה ויפסיק מלתמוך את הנרדפים, לא שמע ולא אבה להם בשום אופן ובז לכל דבריהם ולא שם לב עליהם, והמשיך לעמוד בדעתו בגאון מול כל המערערים והמקניטים, דייני

הוצאות גליון זה נתנדב לטובת נשמת

מורנו ורבנו זקן הרבנים משיירי כנה"ג לוחם מלחמות ה'

מרן הגה"ק רבי חנינה אברהם בן רבי נפתלי צבי לייטנער צוקללה"ה

אבד"ק בנין דוד דמאנטעווידעא

הזנצה ע"י א' מתלמידי ש"ח' החפץ בעילום שמו

מלחמה לה' בעמלק מדור דור

ורק געולת הס"מ היא שתגן עלינו עד ביאת משיח צדקנו, עפ"ל. השרידים אשר ה' קורא אשר אינם נמשכים אחר השטחיות וקול ההמון הנבער, רואים בכל ה"זכה דורנו" הגדול, את נסיון השטן לשריפת נשמת אמונת ישראל, ולהשאיר רק שמירת מצוות במעשה, להגדיל הטומאה בדמות מצוה, אשר המצוות ישמשו לע"ז לכסותה ולהלבישה בעניי קודש, ולהסית ולהדיח להתקרב אל עובדי הבעל בפרישת טלפיהם ראו כשר אני, ולהגדיל את סילוק הדעת שלא יתעוררו להתבדל ממגיפת המינות, אלא יתעוררו לשאר עניינים שונים ומשונים, ויסיחו את דעתם מן העיקר.

רק יחידים המה, הללו הנשארים באמונתם, ורק המה דואגים ומתפללים על מבול המינות הנורא ועל המגדל הטמא המחרף ומגדף, לעקירתו מן העולם שלא ישאר ממנו זכר כלשהו.

המה ורק המה מרגישים ויודעים, כי באמת טומאת הציונות בוערת מאד בתוך הלבבות עד שכבר רגילים לזאת כדבר פשוט, ועל כן זועקים שאין היום ציונות, כיון שזאת היא היהדות אצלם. ומוזה הטעם יוצאת החובה הידועה להתפלל יחדיו כל העדות למיניהם את הקאפיטל פ"ג בעת הכרזת עת צרה למדינתם, ואשר על כן כל מחפשי מנוחה אשר אין מרגישים כלל בחילול השם הנורא ובכפירה הנוראה בבעיטת הגלות בשם ישראל המזויף, בוערים הם כאש להבה על היהודים המקדשים שם שמים בנסיעתם למרחקים להכריז באזני תבל כי אין לעם ישראל שייכות לכפירה הציונית, כי זאת כבר נוגע לנפשם להרגיש ולכאוב בעת שפוגמים בע"ז, ולכן מעוררים כל המגידים והמשפיעים על כל ענין התעוררות שבעולם ובלבד לא על טומאת הציונות, כי ציונות היא רוח הזמן השזור בכל ענין וענין, ומי הוא אשר ירצה לחשוב ולדבר בעת המבול כנגד השטף מים זידונים, ואף הדוגלים בהתבדלות חפצים הם בשכחה, שלא יתעוררו קושיות וסתירות על שאין מתבדלים משותפי ומשמשי הכפירה לבלריהם רע-בניהם והוראותיהם.

בעת תחילת הכפירה היה הנסיון באמירת הלל ביום אידם וכדומה, אבל אח"כ נגמר המאדע הזאת, ונשארה המאדע של שכרות הבחירות בעת שהגדולים יוצאים לרה"ר להכריז על חובת השעה שכבוד תורתם וצדקתם לא יחולל, אבל גם זה פג טעמו ונמר ריחו, רבים המה שכבר אין נלהבים מקדושת המצוה, אבל נשאר העיקר, טומאת המחשבה להיות חלק בלתי נפרד מן המגדל הציוני, להרגיש בצרתם ולכאוב כאבם ולהרגיש שנאה לאויבי מדינתם, עד שהללו המפרסמים האמונה נקראים אצלם בשם מחללי ש"ש, אבל להרגיש איזה כאב וצער על קיום מגדל הכפירה של מנאצי הוי, לא יבינו ולא ירגישו כיון שאינם נגד הרוח.

חובתנו להתעורר מן התרדמה וטומאת אשר קרך, ולהרגיש הרגשת האמונה ולהתרחק כמטחוי קשת מכל נטי' לכפירה ומכל ההולכים אחרי' וממנהיגיהם, לזכור את מעשי עמלק לא תשכח, מלחמה לה' בעמלק מדור דור מדורו של משה עד דורו של משיח עד שיתמו מן העולם במהרה, ויתגדל ויתקדש שמי רבא.

רגילים אנו לשמוע תמיד מבעלי השטחיות והנוטים לשמאל, אוהבי העצלות והמנוחה, דברי זלזול וליצנות על השרידים יראי ה' העומדים בכל עת במלחמה לה' בעמלק, באמרום מה לכם כי נזעקתם, הלא אין היום כלל ציונות, וכבר תמה ועברה מן העולם, ומה לנו ולציונים הלא אנו שומרי תורה ומצוות ומדקדקים על קלה כחמורה, מה לכם לחשוב כלל מהם, למחות ולהתריע כנגדם בכל עת, להתפלל לאיבודם במהרה, ולזעוק ולהתענות ביום אידם, וכליצנותם הידועה אשר רק המזרחי והקנאים מציינים את יום אידם. הם אינם מדברים זאת מפני ידיעה והרגשה בחומר הציונות ואביזרייהו, אלא דיבורם וליצנותם הוא מפני חסרון הרגשת האמונה, ולא חלי ולא מרגיש עלבון וצער גלות השכינה וחילול השם הנורא, דאגתם הגדולה היא רק על המעטים הזועקים את מלחמת ה' ברמה, זאת כבר מרגישים שלא לסבול אותם אלא לזלזל בהם, גם בזמן חורבן ביהמ"ק לא היה הדבר נוגע אלא להמחריבים וליהודים הכואבים את החורבן, אבל לקלי הדעת שאין להם שייכות לכבוד שמים לא נגע ללבם כלל ואכלו ושתו כדרכם.

לאמיתו של דבר, קושייתם הגדולה היא התשובה, כי אין דאגתם כלל וכלל על ביטול הזמן לריק ועל העסק בעניי שטות והבל, אלא כל דאגתם ותמיהתם היא רק נגד העומדים להלחם כנגד רוח הזמן, ומכריזים ומזכירים לכל את הדברים הפשוטים שהשכחה מצוי' בהם בעוה"ר, רק על זאת שואלים מה לכם כי נזעקתם, אבל לא על שאר עניי שטות והבל המתרבים בדורנו זה שכאילו עולה על פני כל הדורות במצוות ומעשים טובים.

קטני שכל הללו, אשר לדעתם ציונות, היינו אלו שאינם שומרי תורה ומצוות, וכיון שהגאווה הציונית כבר אינה עושה רושם לצערם ואינה שוה כלום, מכריזים שהיום אין כבר נסיון הציונות, ואדרבה, רואים את ה"זכה דורנו" מכל צד, בתורה ומצוות חדשות ומחודשות העולות על פני כל הדורות שלפנינו, ועוד ידם נטוי' להגדיל את ה"אכשר דרא".

אבל המבינים בעם שנתאמתה אצלם חובת מלחמת האמונה במסירות נפש, יודעים כי ציונות עיקרה היא טומאת מחשבת האפיקורסות, ואף שהתמעטה גאות וחוצפת הציונות, כי השטן כבר אי"צ לטרוח למענה כי רובא דרובא כבר נלכדו ברשתו, אבל מחשבת האפיקורסות עוד בוערת בלבבות כל הנוטים אחרי', ואדרבה באורך הזמן כבר רגילים באלו מחשבות הכפירה כדבר פשוט למאד, עד שכבר דואגים למען הע"ז הגוססת ומתפללים למענה, וכל ענינם שזור בתוך הכפירה רח"ל.

אפילו הרחוקים קצת מטומאת הציונות, נכשלים ללא מבין בעת זעקת השטן למען הע"ז הגוססת ומפרפרת, ולדאבוננו נתפסים במחשבתם ובדיבורם אחר הע"ז ורוצים בקיומה, ובוטחים בה שלא לפחד מעונשי השי"ת, ואילו את חובת התורה הפשוטה על ישראל לקבל עול גלות הגוים, מבטלים ומזלזלים בטענותיהם הכפרניות של ראשי ומייסדי הציונות ימ"ש, אשר מי יגן עלינו בגלות הגוים, ואך

איש גבור חיל

לזכרון "איש חיל ורב פעלים" - רבי יעקב ישראל ב"ר יצחק אייזיק הלוי דעהאן זצ"ל הי"ד - נהרג עקד"ה כ"ט סיון תרפ"ד יד ימינם ואיש סודם של מארייהו דארעא ישראל מרן הגה"ק מהרי"ח זאנענפעלד ומהרי"י דיסקין זצ"ל

בתוכני ירושלים

אולם עלי להודיעך, כי השלטונות כאן (האנגליים) מבדילים בין הנדרשים לשרת בפועל בארץ ישראל בקשר למשימות התכופות של הסדרותנו, לבין החפצים לסייע בעבודת הבנין של ארץ ישראל לאחר המלחמה. חוששני, כי יקשה עלי לשכנע את השלטונות בצורך שתיסע מיד לארץ ישראל, אלא אם כן תיאות להעמיד את עצמך ללא הסתייגות לרשות משרדינו בארץ ישראל, ולעשות כל עבודה הנדרשת באר"י לפי יכולתך. אשמח איפוא לשמוע ממך אם אמנם יכול אני להודיע דבר לשלטונות ברוח זו.

לא נודע בדיוק על מה ולמה אחר כל הבקשות והתחנונים של דעהאן, ואחרי כל הבטחותיו להיות משרת נאמן למען בנין הארץ, לא מצא חן בעיניהם ולא קבלו אותו בזרועות פתוחות כיאות לאיש שכמותו, אשר מסתמא לא הי' בדוגמתו ביניהם, אבל יהי איך שיהי למעשה היתה זאת לטובתו, כי עי"ז נתקרב חיש מהר ליהודים האמיתיים אנשי הישוב הישן.

לכתחילה אחרי שהציונים לא קבלוהו לתוך מסגרתם, ניסה עוד דעהאן לעקוף את משרדי הציונות ולעבוד בעצמו למען הרעיון, תעודת הסופר שברשותו מהכת"ע ההאלאנדי "דה אלגמיין הנדלסבלט" אפשרה לו רשת רחבה של מגעים ואפשרויות, ובתוקף סמכותו הי' בכחו לפנות תמיד אל החלונות הגבוהים בשלטונות.

בין מחנות מתיישבי הציונים שררה אז רוח מיליטאנטית ביותר, בעלי רעיון שמוכנים היו ללחום בעד הרעיון עד הסוף ללא משחקים פאליטיים, בראש א' מהקבוצות הללו עמד העוכר זשאבוטינסקי שחלק על דרכי המתנינות והמדיניות של המנהיגות הציונית דאז, הוא שידו היתה ביסוד הגדוד העברי, שהיתה קבוצת יהודים מתנדבים מענגלאנד ארה"ב ואר"י שהתנדבו ללחום על שדה הקרב יחד עם האנגליים נגד הטורקים, כוונתם היתה לבוא לכתחילה לעזר הבריטים, ובחדא מחתא לנצל את הזדמנות להתאמן בכלי קרב ובסודות המלחמה, בראש הגדוד עמד הכופר הנ"ל, הוא עצמו השתתף בפיקוד על מחנה שצלח את הירדן, ובתום המלחמה חתר בכל האפשרות להשיג את הכרת הבריטים להמשך קיומם של הגדודים העברים, ככח ימגן עברי.

דעהאן שהי' בטבעו שונא את השקר והעקמומיות, נתפעל ממהותו של ראש הבריונים זשאבאטינסקי, הוא ראה בו את הנקודה שאותה אהב, הרחקה מדרכי החלקקות של הנהגה הציונית, דעהאן רשם אז לעצמו מדבריו של המנהיג הלוחם הקיצוני, "עכשיו אין זמן לנאומים, אלא לעבודה קשה ומסורה לבנין הארץ" (!).

כאמור במאמרנו הקודם, לא קבל דעהאן קירבה יתירה בין חוגי הציונים החפשיים, מאיזה סיבה שהיא ראו בו נטע זר ולא נתנו בו אימון, בעת השתדלותו לקבל וויזא להכנס לא"י שהיתה אז תחת סמכות האנגלים, פנה דעהאן לשר החוץ הבריטי, ובעיקר להאפיס של הילורד בלפור (הידוע בהצהרתו למען היבית הלאומי) בבקשה שיעניק לו את הניירות הנדרשים.

הבריטים כדרכם באותה תקופה פסחו על שתי הסעיפים, מצד א' שירתו את טובת ורצון הציונים שבאו לעזרתם בעניני מדיניות לנצח את המלחמה נגד הגרמנים במלחמת העולם הראשונה, ומאידך גיסא התעסקו להרגיע הערביים תושבי הארץ, שבאו לעזרת האנגליים להתקומם נגד ממשלת הטורקים ברחבי המזרח התיכון, לזאת פנה המזכיר של בלפור להסתדרות הציונית בלאנדאן לברר על אישיותו של דעהאן, האם ביאתו לארץ תשמש לטובת האינטערעסן של האנגלים והציונים גם יחד, וזהו מכתבו להסתדרות:

14 בדצמבר 1918

אדוני, הונחתי ע"י השר בלפור להודיע לך כי ד"ר יעקב ישראל דה-האן מאמסטרדם פנה למשרד זה כדי לקבל היתר לנסוע לפלשתינה, שם, לדבריו ברצונו "לפעול למען שיקום הארץ ותושביה".

מר בלפור ישמח לקבל מידע באם ד"ר דה-האן ידוע לארגונכם, ואם כן האם לדעתכם יש לעודד את ביקורו המתוכנן לפלשתינה.

אני משרתך הנאמן ביותר.

כאמור, פנה דעהאן ישירות להעוכר ווייצמאן שיעזור לו להגיע לארץ, וכלשונו במכתבו אליו "אני עוזב את הולנד, כי אני משתוקק לעבוד בהקמת עם, ארץ ושפה", והיות שאז היתה הארץ בתוך זמני החירום, לא נתנו האנגליים רשות לאף א' להכנס לארץ, רק באם האיש הלז הי' אחד מחברי ארגוני הציונים, אבל מי שהיתה כוונתו רק

להתיישב בארץ ולהיות חלק מהקאלאניסטן דאז, קשה הי' לו למצוא אזנים כרויות אצל האנגליים, וכן השיב לו באמת הכופר ווייצמאן, כי הציונים אין באפשרותם לעזור לו רק באם יעמיד עצמו לשירותם המלא, ואלו דברי העריץ ווייצמאן לדעהאן:

ד"ר דה-האן היקר,

אני מתכבד להודיעך שקבלתי את מכתבך מיום 12 דנא, ואני שמח מאוד לשמוע שאדם בשיעור קומתך רוצה להעמיד את עצמו לרשות מפעלינו הלאומי (!).

תענית צבור כללי

על בית ישראל ועל עם ה' כי נפלו בחרב!

אחינו שבנלגה בשמעם את הוועות הנוראות והאיומות של ארדה"ק וכתנוע לאונם קול שועת אחיהם בארץ ישראל ואנקת הללי הנפשות הסהרות של טובו ובחירו בנינו הקורים. נדולו תורה חסידים ואנשי מעשה. קבלו על עצמם את יום ערי"ח אלול הבע"ל

ליום תענית צבור כללי

יום שפכת שיה לפני אבינו שבשמים על אבדן הנפשות הקדושות ועל שריפת ספרי התורה ולומדיה והעלאת על המוקד בערים ומושבות ישראל בארץ ישראל. ויום התעוררות רחמים מרובים על שארית הפליטה הנתונה בצרה ר"ל, וע"כ אנחנו הקרובים אל ההלל ואשר ראינו בצרת אחינו עיינו והצטרף אל התענית צבור הכללי הזה ולהתענות ביום רביעי ערי"ח אלול הבע"ל.

(ועוברות ומניקות ותשושי כח יפדו התענית בצדקה). והעיקר בחקענית להתעורר בתשובה כל אחד לפי ענינו. השיבנו אליך ונשובה. ואל כביר לא ימאם וירא בענינו לרחמנו ולומר לצרותינו דיראנו נחמם ציון ובנין ירושלים בב"א בעתירת המחכה ומצפה לרחמי שמים ולישועה קרובה.

ובאה"ה יוסף חיים זאנענפעלד

סדר היום.

קבלת התענית היום יום י' אחר תפלת רחמינו
בשלה שחיינו מיום י' יוסף חיים ענו
סדרות! חזרה פיו עם ה' ויון נתחוק.
ידי ישראל ענן
סיו אלקים בישראל
סמן די ישראל ענו
קני ירושלים
צו יריבה אמת ויון
סמן צו ה' ה'
שור חסדן, יסאנו ענו
סדרה יתה קו ירע
סדרה יתה יודי ביה אבהים

בנה"כ ישועות יעקב כמאה שפרים ירוש קודם תפלת המנחה. והרג"ו בן ציון ירלער שליט"א

בעצם הלחימה בזמן הגלות נגד הגוים למען המולדת, לא ראה דעהאן בעת ההיא שום חסרון, אדרבא כפי דעתו אז זאת היא מן המצוות הגדולות ביותר, ההכרה בשורש הרעיון הציוני כי הנו כופר בגזירת הגלות, וכי הוא אסון ולא ישועה לעם ישראל, כ"ז לקח קצת זמן להתיישב במחו, כי מתחילה עוד ראה בעלי לארץ איזו תקוה וישועה לכאב הגלות; וזאת ניכר ממאמריו בתקופה ההיא, ואי מהם הוא רשימותיו על 'תענית ציבור' וכינוס התעוררות על יד הכותל המערבי, שנקבע ע"י רבני הישוב הישן נ"ע אודות הפרעות והשחיתות בפולין, עלי הוא כותב:

... בערב בשעת מעריב על יד הכותל המערבי, מרבים בכבי ובאנחה, בוכים על התנוקות הנרצחים תלמידי בתי המדרש, וכו', יגון השתרר בירושלים, הרבנים הגדולים (מרן מהר"י דיסקין, ומרן מהר"ח זאנענפעלד, נ"ע) הוציאו כרוזים אל בני העיר, "כל החגיגות אסורות, אסורה הנגינה, אסורים המחולות, רק אבל ונהי, עד ירחם ה' עמו ויסיר ממנו זעמו", כל יום ושמועות מחרידות משלו, מעיקות הן על ירושלים, דומה היא לעיר שדבר בתוכה, מיותר לאסור את החגיגות, מאד לקינו בטבח ילדי החמד, להם קוינו (!), להם חכינו (!), כי יבואו לבנות את העם הישראלי (!) בארץ הישראלית (!) ...

מה אפשר לקוות מבעל תשובה האלאנדי, עיר שחלק גדול מן הדתיים שבתוכה השתייכו לדעות המזרחי במצות בנין העם והמולדת; בודאי שהשגותיו ביהדות הגיעו על 'בניית עם הישראלי בארץ הישראלי, והבכתי ע"ז בהעדר הנוער 'ילדי החמד' שעליהם היו 'מחכים ומקוים' לעזר בתהליך הלו.

דעהאן פנה בזמן ההוא למר סטורס המושל האנגלי המקומי דאז, בבקשה שברצונו לדבר עם הגענעראל מר מוני עבור הכת"ע שהוא כותב בו בהאלאנד, מר סטורס נענה לבקשתו וערך את הפגישה, באמתחתו של דעהאן היו מוכנות שאלות רבות, הי אז בתום המלחמה יועידת שלום בינלאומית בפאריז, שם נערכה התעודה שתמסור לבריטים את המאנדאט על כבדת ארץ ישראל, היו אלו שהאמינו אז כי הבית היהודי הלאומי תולדת הצהרת הלורד בלפור האנגלי, היפוך להיות חלק מחבר העמים הבריטי, אבל במהלך הדיונים חלה נסיגה אצל הבריטים, הם חששו פן הרחיקו ללכת יותר מדאי לצד הציונים, כי הלא הם חייבים במדיניותם גם לערביים תושבי המקום.

גם חששו הבריטים, כי הציונים אינם רוצים באמת לחיות בשותפות עם הערביים תושבי הארץ, כפי מחשבת האנגלים, כי הרי בתוך הצהרתו של בלפור נכתב מפורש, כי הזכות לבית הלאומי היהודי, היא רק באופן ובתנאי שלא תקופח ע"ז זכות התושבים הוותיקים תושבי הארץ, ולכך חשדו האנגלים הציונים - כפי שאכן לבסוף כן הי' - כי הציונים מנצלים את הבריטים בכדי שתהי' להם דריסת הרגל על אדמת הארץ, ואחרי זה ירצו לכבוש את הכל.

למעשה הציונים ראו בחשדות של הבריטים כעין בגידה נגדם, אך עם זאת לא נוצר עוד אז קרע של ממש בינם לבין האנגלים.

בתוך מחנות הציונים בארץ ישראל שררה אז מתיחות על תוצאות הועידה בפאריז, דעהאן כתב אז "אני אישית איני סובל מכך, קשה לי לתאר שאני גר בירושלים, שבה עתיד להתגשם חלום של דורות, הקמתה של מדינה יהודית שהוא פחות או יותר עצמאית".

כאמור שקוע הי' דעהאן אז בטעותו של השטן כי 'מדינה יהודית היא התגשמות של חלום הדורות', כעת רואים ב"ה כבר רובם ככולם, כי המדינה היתה 'טעות הדורות', וכי 'חזון הערצל' הי' 'חלום יעוף'.

לפי אחת השמועות ברחוב, הגיע אז מברק מאיראפא כי "הוקמה בוועידת השלום בפאריז מדינת ישראל", דעהאן שאל את הגענעראל מוני, "אדוני הגנראל האם יש לך מידע על כך?" - מוני משיב, "אלו שמועות, צד אחד (הציונים) מקווה, הצד השני (הערביים) חושש!".

דעהאן כתב אז, "הפחדנים אומרים, שאם לא תקום מדינה יהודית יעשו הערבים פוגרומים", "על היהודים לקחת בחשבון מה דורשת מהם ההיסטוריה", "יש להקים מחדש את עמנו בארצנו, אשר הונחה דורות על גבי דורות, לשם כך יש צורך במיליוני יהודים, ואלה מתדפקים על דלתותיה של ארץ ישראל".

אין מן הקל להעתיק דברי נאצה אלו אף שיצאו מפרי עטו של דעהאן, אבל כדאי להעתיקם 'להבין ולהורות' האיך רעיון הכופר

בשורש השרשים, שראה בקדושת גזירת הגלות בברית בין הבתרים 'הזנחה של דורות על גבי דורות', וכי העצה היחידה היא 'להקים מחדש את עמנו בארצנו במיליוני יהודים הדופקים על דלתותיה של ארץ ישראל', היאך דעות טמאות כאלו מצאו מקומם אצל מבקשי אמונה כדוגמת דעהאן שעזב כל חמודי תבל להתרפק על קיום התורה והמצוות.

אצל הועידה בפאריז השמיע העוכר ווייצמאן את נאומו, "כי משמעות הבית הלאומי היא, שארץ ישראל תהיה יהודית, כשם שאמריקה היא אמריקנית ואנגלי אנגלית".

ווייצמאן הטמא קלע היטב אל המטרה, כי אכן זאת היא נקודת הציונות, כי ארץ ישראל, אמעריקא ובריטאניא, כולא חדא מילתא, אין ביניהם אלא שפה דגל ולאום ולא זולת, אין כאן זוהייתם לי סגולה מכל העמים; אין כאן ולתתך עליון על כל גויי הארץ; אין כאן 'ההרוגה עליך ונחשבת כצאן טבחה'; יש כאן עם ככל העמים רח"ל, ככל הגוים בית ישראל!

דעהאן בקוצר השגתו ובעומק טעותו אז התרשם מדברי ווייצמאן, אשר עליהם כתב, "למלא אחרי תוצאת ההצעה (של ווייצמאן), אנו גדולים כקטנים, אבל כדי שפולשתינה תהיה יהודית כמו שאנגלי אנגלית, נצטרך לעשות עוד הרבה, רק אם אלקים יתן לנו אחדות פנימית ויושר כלפי חוץ נוכל להצליח בזה".

דעהאן רמוז בדבריו אלו כאבו על הפירוד בין הציונים החפשיים לבין הדתיים, וגם התנהגות העוול של הציונים כלפי חוץ, אולי כוונתו בזה על הנהגתם כלפי הערבים.

טרם שנגולל במאמרים הבאים את הפילוג והמלחמה שהיתה בין הציונים ליהדות החרדית, והתעסקותו של דעהאן במהלך כל העניינים, ובפרט הפגישה ההיסטורית עם ראשי המדינות הערביות שעלי' שילם בחייו, נעתיק כאן את רישומו של הנציב העליון הבריטי דאז, שהי' מזרע ישראל, הרברט סמואל, בה הוא מתאר מטעם ממשלת הבריטים את מצבם של התושבים היהודים באר"י בתקופה ההיא, אשר מדבריו רואים את החושך הרוחני שכבר כיסה על שמי ארה"ק בימי מלחמת העולם הראשונה, וזה דבריו:

... יש רבנים שלגביהם רק הדת העתיקה היא החשובה מכל, וראש מעיינם הוא לימוד התורה ומצוות הדת ... יש פועלים צעירים נלהבים מודרניים ביסודם שזרקו את המלה הכתובה של הדת, אף כי על פי רוב הם שומרים על רוחה, הם משכילים ובכל זאת הם נכספים לעבוד עבודת כפיים לשם בנין הארץ, אפשר שהם מופרדים מן העבר, אך הם חיים באופן פעיל בהווה, והם צועדים מתוך הכרה לקראת עתיד מכוון, בין שני טיפוסים אלה קיימים כל מיני צירופים וגוונים בדת ובהשקפת עולם.

יש בפולשתינה יהודים מזרחיים מבוכרה ומפרס (איראן) ומבבל (איראק), ויש גברים ונשים אשר באו מן האוניברסיטאות של ניו יורק ושיקאגו, יש בה יהודים מתימן צרפי כסף מומחים ועשים במלאות שן ועובדי אדמה טובים, ויש בה מומחים חקלאיים מבתי הספר של צרפת, מהנדסים מגרמני, בנקאים מהולנד, חרושתנים וסוחרים מפולני ומרוסי.

יש בה לומדים וסופרים, רופאים ועורכי דין, אדריכלים ומוזיקאים, עוסקים בפעולות ארגון ועובדים סוציאליים, ממזרח אירופה וממערבה, מאסיה ומאמריקה.

מנקודת מבט כללית אפשר לומר כי לפחות מחצית ממספר האוכלוסים היהודים הקיימים באו ממזרח אירופה, כי שומרי דת קיצוניים הם מיעוט, והחרדים הגמורים אף הם מועט, וביניהם עומד רוב מנינו של הציבור, כי הרוב חדורים חוש מדיני ומתקדמים בהשקפותיהם.

עלובה עיסה שנחתומה מעיד עלי, כי "שומרי דת קיצוניים והחרדים הם מיעוט וכי הרוב חדורים בחוש מדיני ומתקדמים בהשקפותיהם", בתקופה החשוכה הלו נעצו הציונים צפרניהם לקחת את חבל השלטון בידם, אך כי לא יטוש ה' את עמו ונחלתו לא יעזוב, ברא הרפואה קודם למכה, וזרח לבסוף אור שמשו של רבי יעקב ישראל הי"ד, שחזר מכל דרכיו ודעותיו הקודמים, ועמד בעוז לימין הקומץ הקטן של הישוב הישן, ונתקיים על ידו מאה"כ "והיה המחנה הנשאר לפליטה".

(המשך בגליון הבא א"ה)

נביאיך חזו לך שוא ותפל

ב.ר.ש. ברוקלין ניו יארק

שנטול עמכם שוה בשוה, והיאך העלמתם עין מזכויותינו בענין המדיניות, ועשיתם פשרה עם שונאינו נגד רצוננו, ובזה מצאו מענה וסיבה על רעידת האדמה אשר באה על ארה"ק זה ארבע פעמים בחודש העבר, כי הלא בודאי שאין שום חטא אשר בשביל זה תרעד האדמה אשר היא מלאה רח"ל מכל העוונות במדה גדושה ע"ז ג"ע ושפיכות דמים פשוטו כמשמעו, כפירה ומרידה בה' ובמשחיתו, גזירות מרות ונמרצות נגד דת תורתנו הק', אך כל זה אינו כדאי להרגיז הארץ ומלואה רק על אותו חטא המר של החזרת וויתור שטחים לערביים, הוא הוא הסיבה היחידה ורק בשביל זה עמודי הארץ ירעדו ויתפוצצו. עליהם ועל כיוצא בהם צווח ירמי הנביא במר לבו נביאיך חזו לך שוא ותפל ולא גילו על עונך להשיב שבותך ויחזו לך משאות שוא ומדוחים.

והנה על בגידה ומעל אלו כבר הורגלנו בתקופות שעברו אשר כל הרבנים שהם מלככי פנא של מלכות המינות, הם המה בבחינת אחשוורוש שהיה מלך הפכפכו, וכן מלכי רבנן אלו הנם בגדר זו להחליף שיטתם ודעתם מיום ליום ומתקופה לתקופה כדרך שנהג לבן הרמאי עם יעקב אבינו ע"ה כמ"ש אם כה יאמר עקודים יהי שכרך וילדו כל הצאן ותחלף את משכורת עשרת מונים, אשר שיטותיהם ודעותיהם המבולבלות מתחלפות כפי רוח העת והזמן כברור לכל מלומד בתעלוליהם.

אבל דא עקא שמחשבות ודיבורים של כפירה באופן הנ"ל כבר מצאו מקום גם בלבות אנשים כאלו אשר מעמידים את עצמם בשורת הקנאים נושאי דגל ההתבדלות, ודבר זה נתגלה ברוב קלונם לפני כמה שבועות בעת שהתגלה ע"פ בדיקת הרופאים כי ראש ממשלת הכופרים ימ"ש נמצאה בו המחלה הידועה שבה ימות מהרה בעזר השם (הגם שהוא ברוב גאותו דיבר שמצבו לא ישנה את תפקידו וינהוג ברמה נשיאותו הבזוי, יושב בשמים ישחק עליו שהרי בידו נפש כל חי), ונשמע אז על טעלעפאן-ליין מיוחד אשר בו נשמעים ערבוב מכל חצרות האדמור"ים, ערב רב מינים ממינים שונים ונקרא כשמו הראוי לו "קו הציבור", המפיץ דברי שוא ותפל עירוב טוב ורע באופן מבהיל ומלובש באצטלא של כבוד התורה וכדומה, אשר העומדים בראש המפעל הזה מייחסים עצמו לאותו חוג הקנאים שלפעמים משמיעים קול ענות חלושה נגד הציונים וגרוריהם, וחוף ממה שרגיל על לשונם לדבר בשפה הטמאה לשון עיוורית, היתה שם שיחה עם אחד מאלו המביאים החדשות ואותו א' אמר שם אשר מה שראש הכופרים לקה במחלה הידועה, כל זה מחמת שמוכן לוותר ולתת חלקים מארץ ישראל לערבים. הגע בעצמך ראש הכופרים אשר הוא כופר בעיקר מורד וממריד בכל התורה כולה אוכל נבילות וטריפות מחלל שבת בפרהסיא וכו' וכו', לא מצאו הללו סיבה לתלות בה את מחלתו רק על מה שמוותר לערבים, רח"ל מהאי דעתא.

הן הנה הפירות של הלייק'ס והצייטונגען וכדומה המפיצים דברי שטות והבל ומכניסים במוחות הטהורים של נערי בני" וקניהם דברים בטלים, ועוד יותר דברי כפירה ומינות ליצנות לשוה"ר ורכילות וכו', יתן ה' מרוחו על כל ישראל שישכילו בינה להבין ולהשכיל לעשות רצון קונם באמת ובאמונה, ונזכה למ"ש דוד המלך ע"ה וכל קרני רשעים אגדע תרוממנה קרנות צדיק בב"א.

הנה בחודש העבר נזדעזעה ארץ ישראל והיתה רעידת האדמה כמה פעמים בעיקר בירושלם וגלילותיה, והנה תיכף כשהורגשה הרעידה הזאת נתעוררו והתייצבו הני מלכי - מאן מלכי - הלא המה הנביאי שקר והקוסמים המלובשים באצטלא דרבנן וראשי ישיבות אשר רעיון הציונות והלאומיות מפעפע בקרב לבותיהם במדה גדושה כ"כ עד שכל מאורע שבעולם הכל נראה להם כתוצאה מפגם וחולשה בגאות ממשלת הכופרים, ובפרט בימי הרת עולם שכל מלכי עמים ורוזניהם - אפילו אותם שנטו אחר הציונים ותמיד עמדו לעזרתם - נתעוררו עתה לוותר ולהתפשר עם הערביים בראותם שבדרך מלחמה וטעראר לעולם לא יבואו אל עמק השוה.

הנה באמת כי שלומי אמוני ישראל המאמינים בדת תורה התמימה שמדינה זו אשר אדניה הוטבעו על כפירה ומינות ומרידה בה' ותורתו אין לה זכות קיום כלל, והיא גזירה מרה ונסיון נמרץ לברר וללבן מי לה' ומי לבעל, והרי אמרו חכמינו ז"ל גזירה עבידא דבטלא, ומסורת בידינו מצדיקי אמת שעתידה מדינה זו להחרב ולהתבטל טרם התגלות כבוד מלכותו ית' בעולם, ולא יועילו כל טצדקי שבעולם להשלים ולפשר, והתורה מכרזת ואומרת אין שלו' אמר ה' לרשעים, וכמו שהעידו והזהירו צדיקי אמת מדורות עברו שבמדינה זו לעולם לא יהא שלו', ואין עצה אחרת רק לוותר על כל המדינה אשר נלקחה ביד ובזרוע בשר בהתקוממות נגד גזירת הגלות, כי מפני חטאינו גלינו מארצנו ולא מחולשת כוחנו התגברו עלינו שונאינו, רק מפני עוונותינו כי גרמו, והישועה לא תבא בשום אופן ע"י כח הזרוע רק בהכנעה ובהטיית שכמנו לסבול עול הגלות כדת מה לעשות.

הנה הני מנהיגי שקר אשר בשאט נפש מעלימים עיניהם מהחטא הנורא הזה של התחברות למינים ואפיקורסים וכל המסתעף, קמו עתה ונתעוררו משנתם העמוקה אשר על כל פרצה בחומת הדת ובטהרת החינוך שמו יד לפה, בשעה שרשעי ארץ מתעקשים לכוף כל המוסדות הנתמכים בידיהם המזוהמות וחלף האתנן זונה שלהם דורשים להחזיר בתוך סדר ויסודי חינוך הבנים והבנות לימודי כפירה וזוהמא, אשר כל גדולי ישראל האמיתיים כבר הזהירו ע"ז שהסוף יגיע לידי כך שתמורת התמיכה הבזוי הזאת יוכרחו ליכנס בגוב האריות של לימודי כפירה ומרידה על ה' ועל משיחו.

כך הוא גם בשאר גזירות הדת המתחדשות יום ביומ באותה מדינה של גיהנם, אשר הני נביאי שקר מלאו פיהם מים, ולא ראו כל הכרח לעורר ולזעוק מרה על כל המתרחש, ורק לעת כזאת אשר ע"פ הסכמות והתייעצות אומות העולם מוכרחים הציונים החפשיים להכנס לפשרות עם הערביים עד כדי ויתור כזה להסכים עמהם להעמיד מדינה פאלאסטינאית אשר ירושלם תהי' בירתה של אותה המדינה, הנה עתה יצאו הני עכברי רשיעי מחוריהם לבכות לזעוק וליילל מרה על המרידה הזאת, כי היתכן אשר ארץ חמדתנו אשר בזרוע בשרנו גזלנו משכנינו נגד גזירת בוראנו, יבואו מנהיגינו, ראש ממשלתנו, אשר עליהם שמנו כל מבטחנו, לפשר עם שונאינו, הלא הארץ ארצנו והכותל כותלנו, הצבא המזוהם הרומס ובוטע על כל התורה כולה עליו כבר הסכמנו, ולא זו בלבד אלא אף שלחנו את בחורי החמד לעמוד עמכם בקשרי המלחמה והמרידה עד אשר חלק כחלק ראוי

תורתו מגן לנו

כ"ט טבת – יומה של היהדות החרדית

חיוק את תוקף החרם הנורא שגורו ראשונים כמלאכים על אלו שיעזו לפרוץ בגדרות עולם אלה.

יש לציין כי אותם שחתמו על הכרוזים הם הם זקניהם של כל הישוב הישן כהיום הזה.

*

ידוע כי בשעתו אמרו כי היחד מגדולי ישראל שהמסכילים לא יכלו להאחו בו כלל, זהו רבינו, כי בדרך כלל על כל הרבנים אחרי פטירתם מפלו עליהם שקר ואמרו כי גם הוא היה אחד מאיתם, אבל על מרן רבינו הבריסקער רב שתקן המסכילים ולא אמרו כלום, ידעו כי אם יגידו איזה דבר ידא זה לחובא ואמלולא, גלוי וברור היתה מלחמתו הגדולה הגלוי והבהירה ללא כל משוא פנים, ידוע היה כחו הגדול והחזק במלחמתו מלחמת ד' נגדם ונגד כל המושגים מקוצו של י"ד מתורתנו הקדושה.

רבינו זיע"א קיים כפשוטו ממש "לא תגורו מפני איש" בלחמו נגד הרשעים ללא פחד כלל, עובדות ומעשים ישנם עד אין מספר אבל העיקר צריכים אנו לידע כי חובתנו להמשיך את דרכו הקדושה ולא לנטות כקוצו של י"ד כלל וכלל.

*

רבינו הגר"ד זצוקלה"ה לא חיפש אחר ציבור גדול, אדרבה כמעט יחיד היה במלחמתו מלחמת ד' ורדיפות היו מנת חלקו, ידוע איך שלחם נגד אותו האיש מיכל פינס שר"י שכידוע רבים וטובים דימו כי עומד לפניו צדיק וחסיד בהיותו מעוטיר בטורת ועוסק בתורה כל היום, היה מדקדק גדול במצוות ואף היתה לו בביתו חלקת שדה אשר בה קיים את כל המצוות התלויות בארץ ואף את מצות שמיטה קיים בהידור גדול וכלי "היתר מכירה"... מרן הגר"ח זאנענפעלד זצוק"ל אף התבטא ואמר פעם כי "אילו היה פינס חי היום, היה נקרא "צדיק" בפי כל, ורק רבינו הקדוש והטהור מבריסק זיע"א היה זה אשר הבחין והרגיש בעיניו הברולחות את מהותו.

מרן זיע"א עמד והכריז עליו כי הנו "אפיקורס" גמור, ולא הסתפק בכך אלא אף החרים. מסופר כי בכדי שיפורסם דבר החרם היו תולים מודעות על גבי הכלבים שסכבו על פני כל העיר, עליהם היה כתוב "מיכל פינס מוחרם", כי עצה אחרת לא היתה, אם היו תולים מודעות ברחובות היו קורעים אותם ואם היו עומדים ומכרוזים הרי היו מקבלים מכות, רדיפות כאלו סבלו אבל עמדו בתוקף על משמר התורה והאמונה.

ואמנם מי יודע, אם לולא מלחמת הקודש נגד אותו מין וצבוע פינס שר"י שבראשה עמד מרן זיע"א, אם לולא זאת עדיין היה נשאר וקיים בכלל איזה יהדות החרדית המתבדלת מן הרשעים ומדעותיהם הכוזבות. אותו פינס שר"י גם נמנה כידוע בין חברת "חובבי ציון" הידועים לשמצה בדעותיהם הכוזבות המפלות והשקריות, הוא נמנה בין מחדשי המושג של "בניית הלאום השפה והמולדת" שבשעתו היה זה בגדר חלום ו"מחשבה" גרידא, אך במשך השנים שלאחריהם הפכה בעוה"ר "מחשבה" זו ל"מעשה" ולימים קיבלה כפירה זו כינוי השם "ציונות", והיינו הפיכת כל מושגו של עם ישראל לעם לאומי גויי ומגושם, החפץ בהקמת עם ולאום ארץ ושפה הי'.

צאו וראו, בכל המקומות שידו של פינס הטמא היתה נתונה שם כגון מזכרת משה, משכנות, אבן ישראל, הכל הרב ונחרב ונשאר שם רק מחללי שבתות רח"ל, ולהבדיל כל השכונות שהוקמו במחשבות קדושות

ביום כ"ט טבת הבעל"ט ימלאו מאה ועשר שנים לסילוקו של האי גאון וקדוש מאורן ורבן של ישראל, מרן רבי משה יהושע יהודא ליב דיסקין הרב מבריסק ובר צדיק וקדוש לברכה.

זכרו המהור והקדוש מעורר בלב כל יהודי נאמן רגשי התעוררות וחיוזק, רגש של התקשרות לשלשלת הזהב המשתלשלת ועולה עד מעמד הר סיני.

במשך מאה ועשר שנים אלה, הרפתקאות רבות ועצומות מאד עזו על עם ישראל בכלל ועל ארץ הקודש וירושלם עיה"ק בפרט. תהפוכות עצומות הלכו ונתרגשו בתקופה סוערת זו עד לימינו, אך בחסדי הש"ת נותרה שארית לבית ישראל הממשיכים וצועדים בגאון ובעוז בדרך ישראל סבא, אשר אותו זקן משיח ד' הנחילה לנו.

*

כידוע איך שגדולי ישראל זיע"א בדרור ובדורות שלאחריו רעדו ופחדו לשמו המהור. מרן הגר"ח סאלאוויציק זצוק"ל מבריסק התבטא כי אף פעם לא הבין כיצד יתכן שזקיני הגאון הבית הלוי זיע"א תיאר את רבינו בשם "משיח ד'", אם כי ודאי ידע תמיד על גדלותו של רבינו אבל הכינוי "משיח ד'" לא הבין איך באפשר לכנות כך לבן תמותה, אבל כשהגיע לירושלם וראה בעיניו את קדושת השארית הנשארת לפליטה בעיר הקודש, זאת על אף כל התלאות והרפתקאות הנוראות שעברו על ירושלם ובכל זאת נשארו לפליטה, בזה רואים את גדלותו וכחו הנוראה של האי גאון וקדוש משיח ד'.

מרן הגר"ח אמר פעם על אלו הבאים בטענות נגד "נשורי קרתא", כי הוא אינו יכול לומר להם שום דעה, הם הרי תלמידי הבריסקער רב הראשון ואיך אומר להם דעה, ופעם כאשר נשאל מדוע אינו יוצא במלחמת ד' גלוי נגד הפורצים כמו רבינו הגר"ד זצוק"ל, השיב כי זה כמו שיגידו לאחד להרים משקל של מאה קילו בזמן שאין לו הכוחות לכך. גם אמר שרבינו הגר"ד זיע"א היה יכול לראות מאה מייל הלאה דהיינו לראות עכשיו את הנולד במרחק עצום, ואני רואה רק מה שנעשה על ידי, אמנם אחרים גם את זה אינם רואים...

*

כל ההשתלשלות שהבריסקער רב הגיע לארצה"ק היתה גם בדרכי השגחה מיוחדים, הרי ידוע כל פרשיות הרדיפה כנגדו, בתחילה היה לו משפט בעירו בריסק ואח"כ פעלו שיהא יכול להמצא בפאריז, וגם שם היו לו רדיפות והיה מוכרח לעלות לארצה"ק, וכששמעו בירושלם שהבריסקער רב מגיע היתה השמחה גדולה מאד, כי בירושלם היה המצב שהרשעים האפיקורסים התחילו להשתלט על הישוב והסכנה היתה גדולה, ואמנם אם לא היה רבינו מגיע, מי יודע מה היה נשאר.

מיד עם בואו בחודש מנ"א שנת תרל"ג, יצאו כל בני ירושלם לקבל בכבוד עצום את הארי הגדול שעלה מבבל, הגאון רבי מאיר אויערבאך זצוק"ל בעל "אמרי בינה" ביקש להעלותו על כתר הרבנות, אך רבינו סירב בכך באמרו כי הגיע לירושלם לא על מנת להיות רב.

כחצי שנה בלבד אחר עלותו לירושלם עיה"ק – י"ב אדר א' שנת תרל"ח – ערך וחיוק את הגדרים וסינים שנגזרו עוד בשנת תרט"ז, תרכ"ב, תרכ"ה, תרל"ג, על בתי הספר שיעזו להכניס איזה לימודיות ושפות זרות בתוך הינוך הבנים והבנות, ובנסח "אלות הברית" בו נכתב באר היטב כל פרטי האיסור

וכשגולד לר' שלמה זלמן בן שימש רבינו כסנדק וגם נוכח בסעודת הברית מילה דבר שלא נהג כלל בהיותו בירושלם, משום כבודו של ר' שלמה זלמן שמסר נפשו על קדושת השם שנה ממנהגו.

בן ידוע ששלח את תלמידו הגדול מרן מהרי"ח זאנענפעלד זיע"א להכריז את החרם בבית"ג החורבה, ורבינו מהרי"ח קיבל או מכות קשות אשר השאירו את אותותיהם לכל אורך חייו, והיה אומר: "כי סימני המכות אותות כבוד המה בעבורי".

מורנו הגאון רבי אהרן קאצינעלנבויען זצ"ל סיפר בשם הגאון רבי משה שוחט זצ"ל תלמיד רבינו זיע"א, כי פעם בהגיע אחד הרבנים מחו"ל בא"י, ומרן זיע"א נתוודע כי רב זה שייך אל "חובבי ציון" ויכול לקלקל ח"ו הרבה בירושלם, תיכף שלח את תלמידו זה רבי משה שוחט זצ"ל ועוד אחד מתלמידיו כי ילכו להזהירו שיחזור לאחוריו ומיד יעזוב את הארץ, ואם לא יצא רבינו כנגדו בכל תוקף, ואכן כשאותו רב שמע על כך עזב מיד את ארץ ישראל.

*

נתחזק בתוקף האמונה כי רק התורה היא חיינו ובה תלוי קיומנו, אשר זה היה כח רבינו הבריסקער רב זיע"א שהשריש את האמונה החזקה וממנה אנו יונקים, נתחזק להמשיך בדרך המקובלת, בפרט בדבר שהרת החינוך הקדוש של הבנים והבנות, לדעת כי התכלית היא רק התורה הקדושה שקבלנו מסיני, ואותה בלבד צריכים אנו למסור לבנינו ולדורות הבאים.

תורתנו מנן לנו היא מאירת עינינו, ויתן ד' שנוכל גם הלאה להמשיך בדרכיו הקדושים על אף כל התהפוכות וההרפתקאות מבית ומחוץ, עדי נוכח לקבל פני משיח צדקנו בב"א.

ומוזקקות ע"י חרדי ירושלם ביניהם מתלמידי רבינו מבריסק זיע"א – כמו הגה"ק מהרי"ח זאנענפעלד זיע"א והגאון רבי זלמן בהר"ן זיע"א – עומדים וקיימים, והגחלת הזאת שומרת לא רק על ירושלם אלא גם על כל העולם כידוע.

בנוגע לזה, כדאי להעתיק בכאן דברים ברורים מתוך מכתבו של מרן הגה"ק רבי חיים זאנענפעלד זיע"א תלמיד רבינו זיע"א שכתב בשעתו בשנת תרמ"ז (הובא ב"מרא דארעא ישראל עמ' ק"ד): "במקום שיש חילול השם אין חולקין כבוד... אמרתי אי אפשר לזי שנתגדל על התורה ובעיר הקודש לבוא למדרגת אפיקורסות כזו, אין זה כי אם לשנוא הסרוח אשר קבר פתוח גרום – הוא האפיקורס פינעס... והוא אפיקורס אשר ראוי לומר עליו ימח שמו וזכרו, ויכרת ד' שפתי חלקות לשון מדברת גדולות, ועל רשעים כאלו תקנו ביבנה ברכה "זלמלשינים" ודמבא להו עבדי להו, כי מה לחיים בדעות סרוחות כאלו, הלא טוב ימלא חצץ פיהם ותכס עליהם הארץ, בושא להם כל"מה להם..."

פעם שאל ר' מענדל זיינער מאכער ז"ל (מי שעשה את המורה שעות בבית"ג "זהרי חמה" שבמטתה יהודא, והיה מודר את זמני הוריה והשקיעה) את רבינו זצוק"ל, מפני מה הוא תקוף כ"כ נגד הפורצים, ולמה לא נעשה מתן יותר, רבינו הקדוש זיע"א ענה לו בשביל מי אני תקוף אם לא בשבילך ובשביל צאצאיך שלא ימשכו אחריהם.

פעמים רבות היה שולח להכריז את החרם הנורא על בתי הספר, פעם אחת שלח את הרה"ג רבי שלמה זלמן פרוש זצ"ל, להכריז את החרם, הכריזים התנפלו עליו וממש פצעו את מוחו, מרן הרב מבריסק זיע"א התבטא אז שבדבר הזה נסתם קטרונו של מרת הדין, דאיתא בתנא דבי אליהו שמרת הדין זועקת לפני הקב"ה: "מי פצע את מוחו על קדוש שמי",

בענין "גלות וגאולה" מלוקט מן פסוקי תנ"ך, דברי חז"ל, דברי הראשונים והאחרונים נב"מ זיע"א, והיה כל הנשוק וראה אותו וחי. ספר זה - המכיל ת"נ עמודים - אין בו חידושים ובידורי סוגיות הש"ס ולא שום חידו"ת, אלא דברי אמונה ויהדות פשוטים מן פסוקי התורה ודברי חז"ל וספרים הקדושים שבכל הדורות, דברים אלו אשר מלפנים היו פשוטים אצל כל תינוק ותינוקת, ורק הבלבול הציוני הביא הצורך ללקטם אל מקום אחד.

די לקרות עמוד אחד בספר זה בכדי לראות נכוחה את יסודי ושרשי האמונה על בורין, נצוץ אחד יוצא ומכלה ושורף את כל שטיפת המוח של הכתבי עת למיניהם, גדולים וצדיקים למיניהם, ומחזיר את לבבות בני" למקור מים חיים, ואפילו לשארית המאמינים הספר נחוץ לחזור על הדברים ולהתחזק בנסיון הזמן, לידע ולהודיע לכל העולם כולו כי בני ישראל מכניעים את עצמם תחת אומות העולם עד עת קץ, ומקבלים את גזירת הגלות באהבה ונאמנות לאבינו שבשמים.

גם יצא מזה תועלת צדדית לאלו חלושי המוח המתנגדים ולוחמים באמת כנגד הציונות, אך כל רגשי לבבם לכאוב על על אסון הציונות נובעים רק מענין "חסידות" לכ"ק מאוה"ג מרן הגה"ק מסאטמאר זצ"ל, ולו חכמו ישכילו זאת שענין הציונות הוא "עקירת האמונה" רח"ל, ואין הענין שייך לחסידות לצדיק זה, ובספר הזה ימצאו מרגוע לנפשם לראות עד היכן הדברים מגיעין, (אגב ראוי להדגיש את כאבו ודאבונו של כל יהודי מאמין וחרד על אלה המעמידים את ענין האמונה על ה"חסידות" לבדה, ועי"ז מונעים מחלק גדול מכלל ישראל להתקרב אל האמונה הטהורה, וד"ל).

ואפריון נמטי"ה להמופלג בתורה הרבני רבי משה דוד הכהן כ"ץ שליט"א מברוקלין ניו יארק, אשר עמל ויגע בזה שנים רבות, יתברך בכל הברכות האמורות בתורה אמן.

חיים אנו בתקופה אשר כל כולה חושך ואפילה, נמצאים אנו על הרי חושך במחשכים הושיבני בתוקף התפשטות טומאת המדינה והציונות, אשר טמאו את כל בית ישראל רח"ל. הנה עומדת לפנינו תנועה הכופרת בגלות ובגאולה מן השמים, מכחשת כל המהות אלקית של כנסת ישראל, ואנשי דורנו רואים אותה כדבר הראוי להתקיים רח"ל.

איום ונורא הדבר למתבונן עד היכן מעשה שטן הצליח, הלא תחילת הרעיון המתועב היה אצל משומד אחד ימ"ש - אשר היה ללעג ולקלס אף אצל חבריו, - וכמו שאנו רואים כהיום הצליח רעיון זה לבסוף לכבוש את הכלל כולו ה' ירחם, אותי נהג ויולך חושך ולא אור. אין גבול לבלבולי השטן ואין קץ לפיתויו, הבלבולים

משתנים בכל פעם כפי צורך הזמן, ולכל חוג וקהלה יש לו שפה מיוחדת ופיתוי מיוחד, למודרניים ציונות בטעם מודרני, לספרדים בטעם ספרדי, לאשכנזים בלשון אשכנזית, לחסידים בלשון חסידית, המטרה אחת היא לעקור את הכל.

ישנם מהם שאומרים שתועבת הציונות הינה "אתחלתא דגאולה" או "אתחלתא דאתחלתא", ויש שקוראים לזה "ישוב ארץ ישראל" ו"קיום הבטחת הארץ", יש אשר אומרים אשר היא סתם דבר נכון וראוי לזרע ישראל ח"ו, ויש שאומרים כי אמנם "אסור" הדבר לכתחילה (ולכך מכנים את עצמם בשם "קנאים" ומתנגדים לציונות), אבל בדיעבד אין לוותר עלי' (עד ביאת משיח), וכי "אסור" להכנע לאומות העולם ולקבל על עצמנו עול הגלות, הצד השווה שבהם שכולן דרכם להזיק ולקעקע יסודי האמונה.

אבל ברוך ה' אלקי ישראל אשר לא השבית גואל ובתוך החושך הכפול ומכופל נתקיים בנו "זרח בחושך אור לישרים" "העם ההולכים בחושך ראו אור גדול" "כי אשב בחושך ה' אור לי", כאשר לאחרונה יצא לאור עולם ספר "אפס בלתך גואלנו", המכיל בקרבן ילקוט גדול ומקיף

ורעי את גדיותיך על משכנות הרועים

"בין משכנות שאר הרועים שאת אללם וזה הדוגמא אס לא תדעי לך כנסיתי ועדתי היפה כנסים כשאר אומות איכה תרעי ותללי מיד המלוקים לך להיות ציניהם ולא יאכזו בנך התצונני בדרכי אבותיך הראשונים שקבלו תורתו ושמרו משמרתו ומלותיו ולכי בדרכיהם ואף כשכר זאת תרעי גדיותיך אלל שרי האומות". (רש"י)

הגה"ק רבי יחזקאל שרגא הלברשטאם זצוק"ל אב"ד שינאווא בעל דברי יחזקאל נלב"ע ו' טבת תרנ"ט

דא עקא שהמין הלז היה עשוי בידי בית החרושת "כרמל מזרחי" של הציונים הכופרים. כששמע הרה"ק משינאווא את הנידון, הורה ואמר: הנה יין של כרמל נסך הוא, ואם אמנם הגיע המצב לידי פקוח נפש ומוכרחים לתת לו אף יין נסך, **מוטב לקנות את היין הזה מיקבני עכו"ם גמורים ולתת לו, ולא לספות לו מין הלז.** (מפני מראית העין, שלא יחשבו הרואים שהתירו עכ"פ בשעת הדחק).

(דברי חנה עמי שטה - מפ"י הרה"ק מפשעווארסק זצ"ל)

הגה"ק רבי שמחה ישכר בער הלברשטאם זצוק"ל אב"ד ציעשנוב בעל דברי שמחה נלב"ע כ' טבת תרע"ד

בקיץ שנת תרס"ז התקיים בפולין בחירות לה"סיים" (פארלעמענט), מצד אחד היה המועמד רב אחד מן המתחדשים העוסקים בחכמות חיצוניות והיה מכת המזרחים, ולעומתו היה המועמד גוי רשע שונא ישראל. והרה"ק מציעשנוב יחד עם הרה"ק מהרי"ד מבעלזא הרבו פעלים בגלוי ובסתר להכשיל את בחירתו, **והכריזו שמוטב יבחר הגוי הזה משיבחר הרב ההוא, ולא חש רבינו כלל לדעת הקהל שהיו לועגים ורוגזים עליו איך מעדיף גוי שונא ישראל על אותו הרב.**

ובעזה השי"ת נעשה רצון רבינו מציעשנוב והגוי נבחר, וכאשר באו לספר את הבשורה לרבינו, שמח שמחה גדולה, ומו"ח ז"ל (הרה"ק מפשעווארסק) הפליג לספר מענין גודל השמחה שראה אז על רבינו בשמעו את הבשורה שנכשל בחירתו של הרב ההוא. (י"ג אורות - צאנו - עמוד שנו"ד)

וה"ל רגיל הה"צ ר' איציקל מפשעווארסק זצ"ל לספר זה המעשה בכל שנה פ' נשא, וכה סיפר, שה"י אז לבחור, או ברב א' א' מזרחיסט, או (צד שכנגדו) גוי רשע אנטיסעמיט, והוא רבינו ז"ל הרעיש מאוד ופעל הרבה שלא יבחרו בהרב הזה אלא בהגוי השונא ישראל, והוציא כרוז עפ"י חוצות בשביל זה, ולבסוף פעל בעזר השי"ת שלא נבחר הרב המזרחי אלא הגוי וה"י לו מזה שמחה אין לשער, ואמר ר' איציקל (שה"י שם בעת שבאו לבשרו על זה) **"איך זעה נישט אזא שמחה ביי א' יוד חוץ ביאת המשיח".**

(משכנות הרועים כרך א' עמ' רמ"ז)

הציונים כדרכם שפכו על רבינו בכת"ע שלהם קתונות של בוז והשמחות עקב מלחמתו בציונות, ואמר רבינו שביום שאין הציונים מבזים אותו בכת"ע שלהם עליו להרהר בתשובה שמא לא עשה די להלחם בהם.

מרון רביה"ק מסאטמאר זיע"א הוסיף בדרך צחות כנראה שאותי אין מניחים לעשות תשובה, שהרי אין עובר יום אחד שלא ילעגו עלי.

מה שהחליטו להוציא כתב עת ואמר שאין מכניעין את הסטי"א ע"י כתבי עת, (בלשונו: די סטרא אחרא איז מען נישט מכניע מיט קיין צייטונגען). אמר לו מהר"י מבעלזא: מחותן, אבל מה נעשה. השיב רבינו: נאמר תהלים.

(י"ג אורות - צאנו - עמוד ר"ג)

בשם הרה"ק מפשעווארסק זצ"ל)

כד הוה טליא חלה פעם רבינו (הרה"ק מקאלאשיץ) ומאן דהו יעץ לתת לו מין יין מסוים שהיה בדוק ומנוסה להביא תרופה. אך

חזה ברוח קדשו את מלחמת העולם העתידה לבוא. חסידים מספרים שעוד בשנת תרע"ב אמר לאנשיו שמלחמה עקובה מדם תפרוץ בעולם, **ואחינו בני ישראל יטבעו בים של צרות באשמת הציונות.** דבריו אלו גרמו לבהלה רבה בקרב החסידים, וכשהגיעו הדברים אל גיסו מהרי"ד מבעלזא המעיט בחשיבותם והתייחס אליהם בביטול. סיפרו זאת לרבי שמחה בער והוא הגיב: הרבה לא הועיל גיסי, הוא רק דחה את המלחמה בשנתיים!

פעם אחת הלך רבינו הקדוש הנ"ל אנה ואנה בהתרגשות גדולה, ואח"כ אמר: **אוי לנו, הציונים יביאו לידי כך שאה"ע ישחטו יהודים ברחובות קרי, ד' ירחם.** (משכנות הרועים ח"א עמ' רמ"ה)

וכה מוסר הגה"צ אב"ד פאיע שליט"א מזקנו הרה"ג יהושע העשיל לאנדא אב"ד וויטקא זצ"ל שנסע להרה"ק מציעשנוב זי"ע, ככה אמר הרה"ק בקדשו: **"עס וועט קומען א צייט וואס יידיש בלוט וועט זיך גיסען ווי וואסער, דער עולם וועט זיך ארומדרייען מיט צייטונגען (אין דער האנט) עס וועט קיינעם נישט ביפאלען אז דאס איז באשמת הציונים".** (קוב"י י"ח נתן למשיחה יעקב)

אחד מתלמידיו של רבינו הקדוש מרון בעל דברי שמחה מציעשנוב זצ"ל כותב במכתב מה ששמע מהרב עצמו, וז"ל: **הרצל בטומאתו עוד גרוע יותר מאותו האיש רח"ל, אותו האיש חידש אמונה חדשה, ומי שחפץ לקבל אמונתו מוכרח להשתמד רח"ל, הרצל שח"ט חידש ג"כ אמונה חדשה כלומר כפירה בד' ובתורתו, שיכולים לקיים מצוות מעשיות וללבוש שני זוגות תפלין, וליסע לרבי, ובתוך תוכו יהי' לו ארס טומאת הציונים, שהוא כפירה בד' ובתורתו רח"ל.** (משמרת חומתנו סיון תשי"ז)

מרגלא בפומי דהרה"צ ר' איציקל מפשעווארסק זצ"ל לומר בשם רבו מציעשנוב זצ"ל: **"דער טומאה פון דער ציוניסטישער אותו האיש איז אסאך גרעסער פון דער נוצרישער אותו האיש".** (משכנות הרועים ח"א עמ' רמ"ה)

להרה"ח ר' דוד ארי' בריזעל זצ"ל, אמר רבינו הקדוש משינאווא זצ"ל: להוי ידוע לך, כשהודי קורא "שמע ישראל" עליו לכפור בכל בע"ז שבעולם, **ציונות אף היא עבודה זרה, וגם בה צריך לכפור.** (רבינו הקדוש מצאנו ח"ב דף קל"ט)

ידוע שהגה"ק רבי יהושע מבעלזא יסד את החברה "מחזיקי הדת" כדי לאחד את החרדים נגד המשכילים. ונערכו אסיפות בענין זה בלעמבערג, רישא, פשעווארסק, ובלאנצהוט. גם רבינו השתתף בהאסיפות, אבל לא היה נוחא לו

ואח"י? קמו אלו המכונים בשם המזרחים רק בשינוי השם לבד, ובאמת פנימיותם ושיטתם אחוזה יד המה עם הציונים, **כי רעת הציונים איננה מפני שאנשים חטאים הם המחזיקים בה, כי האמת הוא בהיפך, הציונות מחלה ממארת היא בעצמותה, כפירה והכחשה לדתנו, ואשר ע"כ החטאים האלה מחזיקים בה, ו"המזרחים" האלה אומרים לטהר את הציונות, הרי הם חפצים לטהר את השרץ במקוה טהרה.**

(דברי שמחה מכתב ג')

שמעתי מהה"צ מקאלעשיץ זצ"ל הי"ד אשר כ"ק מרון הגה"ק מציעשנוב זצ"ל בכה מאוד לאחר פטירת כ"ק אביו הקדוש משינאווא זצוקלה"ה ואמר "דער טאטע איז נישט דא וואס וועט זיין מיט די ציוניסטן", ובוודאי כוון ברוח קדשו על זמן כזה. (ממכתב הרה"ק מפשעווארסק זצ"ל לרביה"ק מסאטמאר זיע"א - ד"י מכתבים ח"ב מכ' קל"ט)

מלחמתנו נגד הציונות עמדה במוקד מעיניו. את קהל שומעיו הסעיר נגדה בדברים חוצבים להבות אש, ואת גדולי הדור עורר ודירבן לצאת נגדה בריש גלי. פעמים רבות השמיע את דעתו ללא מורא, שיש להוציאם מכלל ישראל, ואין לצרפם לכל דבר שביקדושה. פעם אף התבטא, ששכנתה של הציונות גדולה מסכנת הנצרות. מכתבים רבים יצאו מתחת ידו אל גדולי ישראל ופרנסי הקהלות, בהתרעה שיעמדו על המשמר כדי שהציונים לא ישלטו על הנגהת הקהלות. הודות לו נבלמה במקומות רבים ההשפעה הציונית לפני מלחמת העולם הראשונה. פעם שאלוהו כיצד יתכן שרבי גדול בתורה וביראה כמוהו יתעסק בפוליטיקה ובעניני מפלגות. על כך השיב: על הפסוק בפרשת נשא ואת כל אשר יעשה להם ועבדו, איתא בתרגום: וית כל די יתמסר להון ויפלחון, כלומר שתפקיד הנמסר לאדם מן השמים, היא היא העבודה שלו, ולי נמסרה מן השמים עבודה זו.

(רבינו הקדוש מצאנו ח"ב עמ' ר"ג)

בליל כל נדרי האחרון לחייו בשנת תרע"ד,

ליום היא צ של הגה"ח רבי **יצחק שיינברג** זצ"ל (נלב"ע ביום כ"ד טבת תש"ן), מיקירי קרתא דשופריא אשר היה כותב באופן קבוע מע"ג גליונות "החומה" לחזק את שארית הפליטה לעמוד איתן נגד נסיונות הזמן מבית ומחוץ ולא חת מפני כל בהבעת דעת תורתנו הק', נפרסם בזה את אחד ממאמריו הנוקבים הנחוץ מאד ונוגע לכל הזמנים (נתפרסם בחומה שבט תשמ"ז)

בוגדים

געווען דעם חורבן פון אונגארישן יודענטום. דער טעאטאר שפיל האט געדארפט געשפילט ווערן אין דעם קעניגליכן טעאטאר פון לאנדאן. אבער דער לחץ פון די ציוניסטישע פירערס אין ענגלאנד האט צוויי טעג פאר דעם שפיל גע'פועל'ט מען זאל עס נישט לאזן שפילן... און דער ויכוח צווישן די ציוניסטישע מנהיגים און דעם וואס האט געשריבן דעם טעאטאר-שפיל איז געווען און איז נאך היינט: ווער פון זיי ביידע איז דער אמת'ער "בוגד"...

און אפ"י כן שרייבט דער "איד" כאילו די וואס ארבעטן קעגן די מדינה זענען דאס "פאררעטער"... פרעגט זיך אין דעם אליין: ווער איז דער אמת'ער "בוגד"?

איך געדענק אז מיט עטליכע און צוואנציג יארן צוריק בין איך געווען אין ניו יארק, ווען רוסלאנד מיט אמעריקא זענען געשטאנען אין א סכנה פון א אטאמישע מלחמה (משבר "קובא" Cuba) גאנץ ניו יארק איז געגאנגען אויף רעדער - אלע זענען געווען דערשראקן, און האבן נישט געגלייבט אין זייער טאג... היינט איז נתגלה געווארן אז די "מדינה" גרייט צו אטאמישע באמבעס, וואס דער פשט פון דעם איז אז די אראבער וועלן אויך צוגרייטן... און דאכט זיך מיר ווען אין אלט-שטאט - דעמאלטס - האט מען גערעדט פון בערך 300 יודען מיינט די אטאמישע מלחמה היינט ווידער א פאר מיליאן יודען ח"ו... און מען האט נישט קיין מורא, און מען רופט "בוגדים" די וואס זענען מגלה די ציוניסטישע הפקרות'דיגע מעשים. איינער וואס שמד'ט זיך איז ער ביי זיי נישט קיין "בוגד" - אדרבא וואס מער גוי א ציוניסט איז - איז ער א גרעסערער ציוניסט, משומדים קענען זיין ציוניסטן משמידים זענען די אמת'ע ציוניסטן, און דער "איד" ברענגט אריין מחשבות אין תמימות'דיגע יודען כאילו ווער עס איז בוגד אין די ציוניסטישע הנהגה - איז טאקע א "בוגד" ח"ו.

יצחק אבינו האט געבענטשט עשו די ברכה פון על חרבך תחי', מיינען די ציוניסטן וואס ווילן זיך אויס-גלייכן מיט אלע גוים אז אויך זיי האבן א חלק אין די ברכה. אזוי פארקויפן זיי אין אלע חלקי תבל כלי משחית, און מאכן פון דעם מיליאנען, און בעוזה'ר שטעלן זיי איין דעם לעבן פון מיליאנען יודען ח"ו.

גיט מען ארויס אין בני ברק א בלאט, וואס איז מלכה א פייער צווישן רעליגיעזע יודען איינער אויף דעם אנדערן, און אין דעם זעלבן בלאט קארמעט מען די ליינערס מיט סיפורים פון "יורדים" וואס צושטערן דעם פלאן פון דעם מחולל המדינה שח"ט... און אויך פון די "מסירות נפש" וואס דער ערשטער ראש ממשלה שח"ט האט געארבעט אין א מושבה מיט 70 יאהר צוריק - וואס יעצט ("נעבעך") האלט די מושבה ביי פשיטת רגל... נישט די רעיונות פון די ציוניסטישע פארפירערס האבן מיט דעם אויבערשטענס הילף פושט רגל געווען, נאר "נעבעך" זייער מדינה און זייערע מושבות.

ווער איז דער "בוגד"? ווער עס איז א יורד ווייל ארץ ישראל ווארפט אים ארויס (כי אין ארה"ק מחזקת עובדי עבירה)? אדער דער וואס איז מגלה די פאלשקייט פון די דת'ישע פארפירערס וואס נארן אריין די תמימות'דיגע המון עם מיט ציוניסטישע רעיונות און השגות?

דער וואס שטעלט פאר מיט שיינע ווערטער די ציוניסטישע פארפירערס, דער איז דער "בוגד".

ירא הקהל וישפוט ווער זענען די אמת'דיגע "בוגדים"...

די וואכנצייטונג "דער איד" איז אמאהל געווען - און האט לכאורה נאך היינט געדארפט זיין - בזער אנפין - א "משקל נגד" קעגן די טרפה'נע בלעטער וואס קארמענען זייערע ליינערס מיט ציוניסטישע-אפיקורסישע דעות.

בעוזה'ר - צווישען די שורות - האט זיך אריינגעכאפט אין משך די לעצטע יאהרן ציוניסטישע דעות אין דעם "איד" אין א בחינה פון "אין בשר החי מרגיש באיזמל"... איך וויל נאר ווייזן א דוגמא פון עטליכע ארטיקלען וועגן די "בוגדים" (פאררעטער) וואס לויט דעם "איד" (פרשת בא - פרשת בשלה) זענען זיי ארויסגעוואקסען פון די "מדינה" אליין. דער תמימות'דיגער ליינער ווערט צוביסלעך איבערגעצייגט אז א בגידה קעגן די "מדינה" איז טאקע א "בגידה".

האב איך זיך דערמאנט אין א ממש'דיגע בגידה אין די מדינה, וואס קיין אנדערער האט נאך נישט זוכה געווען צו דעם, נאר א גדול בישראל מזקני עיה"ק ירושלם ת"ו הרב הגאון רבי ישראל זאב מינצבערג זצ"ל, אין יאהר תש"ח.

די מיליטערישע ארגאניזאציע מיט דעם נאמען "הגנה" וואס איז געווען די מיליטער פון די "סוכנות" בעת זיי האבן אויף געשטעלט זייער "מדינה" - האט באקומען א באפעהל פון די ראשי הסוכנות (וואס זיי זענען נאך דעם געווארן די מייסדים און פירערס פון זייער "מדינה") צו זייערע גענעראלן וואס האבן זיך געפונען אין די אלטע שטאט ירושלם: בשום אופן זיך נישט אונטערגעבן צו די אראבער, נאר מיט א גרויסער אויפרייס פון באמבעס - הרגענען אלע יודישע תושבים פון די אלטע שטאט (צווישן זיי הרב הגאון רבי ישראל זאב מינצבערג זצ"ל און אויך הרב הגאון רבי דוד יונגרייז זצ"ל), און לכאורה איז געווען דער גזר דין להריגה אהן א ווידערשטאנד. האט דער אויבערשטער געהאלפן - און דער ציוניסטישער מפקד איז געווען א נאהנטער קרוב צו רבי וועלוועל מינצבערג זצ"ל, און ר' וועלוועל ז"ל האט אים גערופן צו זיך און גע'פסק'נט נישט אויס-צו-פירן דעם באפעהל פון די ציוניסטישע רוצחים - און ער - ר' וועלוועל ז"ל אליין וועט גיין מיט א ווייסע פאהן זיך איבערגעבן אין די הענט פון די אראבער... און אזוי איז טאקע געווען - און ר' וועלוועל ז"ל מיט איינעם פון די ספרדישע רבנים החכם רבי בן ציון חזן זצ"ל זענען אליין געגאנגען מיט א ווייסע פאהן און האבן אזוי געראטעוועט הונדערטער יידישע נשמות פון ווערן חלילה גע'הרג'ט אויף דעם מזבח פון די ציוניסטישע מדינה.

לאנגע יאהרן האבן די ציוניסטן מפרסם געווען נאכדעם אז יידישע יודען זענען געווען "בוגדים" ח"ו און האבן זיך איבערגעגעבן מיט א "ווייסע פאהן".

דער ריכטיגער "בוגד" אין די מדינה איז געווען ר' וועלוועל זצ"ל און בוודאי לא יקופח שכרו בעולם הבא פאר זיין מסירות נפש'דיקער "בגידה".

עס איז מפורסם אז רבי מיכאל בער וויסמאנדעל זצ"ל האט אין די שווערסטע צייטן געוואלט מבטל זיין די ציוניסטישע מזימה צו דערגרייכן דעם "זכות" פון א אייגענע מדינה, מיטן המשך פון די ביטערע הריגות וואס די נאצים האבן גע'הרג'עט מיליאנען יודען בעוזה'ר. די ציוניסטן אליין שעמען זיך שוין נישט היינט מפרסם צו זיין עובדות פון זייער צוזאמען-ארבעט מיט די נאצישע רוצחים, אבער נאך היינט קוקן זיי אויף רבי מיכאל בער זצ"ל ווי איינער פון די ראשי ה"בוגדים".

דא לעצטענס האט פאסירט אין ענגלאנד א מעשה: איינער האט געשריבן א טעאטאר-שפיל וואס האט ממש'דיג געוויזן ווי די ציוניסטן האבן גורם

בארה"ב וקאנאדא \$ 36

דמי מנוי למשך שנה: בארץ ישראל \$ 18

אדרעסן:

קאנאדא:

240 Beth Halevy #218
Boisbriand P.Q. J7E-4H4

ענגלאנד:

P. O. Box 44631
Stoke Newington London N16 6WU

ארה"ב:

Mordechay W. Weberman 367 Marcy Ave.
Brooklyn NY 11206 Tel/Fax: 1-718-384-8218

ארץ ישראל:

ת.ד. 5735 ירושלם ת"ו
P. O. Box 5735 Jerusalem

אנוטוערפון: 808-0103 | אקאנאדא: 514-312-7220 | ארץ ישראל: 03-9-78-68-58 | לאנדאן: 020-7023-7544 | ארה"ב: 212-990-7330

לקדש שם שמים
טעלעפאן ליין

במס' 6 אפטר להשאיר הערות לגליון, תרומות, וכן להרשם כמנוי לגליון